4 '98

ЛЕЛЬ

ІНДЕКС 74283

Груди, які цілував Клінтон

Фотодокумент

Вийду заміж за Яринку

Житейська історія

Любо, браття, любо...

З приватного життя отамана

Про що говорить інтимна зачіска

Тест для еротомана

Віртуальні оргії

Нові сексуальні меншини

Фото Олега БУРБОВСЬКОГО

Дорогі друзі!

Нинішнє життя таке, що не дає нам з вами нудьгувати. Не встигли ми натішитися з приводу того, що редакція набрала належного ритму (починаючи з липня минулого року щомісяця виходять чи то «Лель», чи «Лель-ревю»), як підстерегли нові проблеми.

Економічний обвал у Росії, суто українські негаразди боляче вдарили по гривні. Нажахані загальним спадом, постачальники різко підняли ціни на імпортний крейдований папір, на якому друкується «Лель». Помітно подорожчала вітчизняна поліграфія.

У цій ситуації нам залишається або піднімати ціну на «Лель» і «Лель-ревю», або перечекати один-два місяці, поки ринок стабілізується, або випустити журнал у зовні скромнішому варіанті. Ми вибрали третій шлях. Цей номер вийде вчасно, але на іншому папері й не таким яскравим, як попередні номери. «Втішає» лише те, що за його виробництво редакції доведеться сплатити такі самі кошти, як і за повноколірний журнал на крейдованому папері.

Дуже сподіваємося, що ви, наші шановні читачі, підтримаєте редакцію у такому рішенні і залишитеся з «Лелем» у цей скрутний час.

Починаючи з наступного номера, «Лель» знову, сподіваємося, виходитиме у звичному для вас виконанні.

Хочеться вірити також, що ви передплатите наші видання на новий, 1999 рік.

*Зважте на те, що з січня «Лель» (**Увага! В передплатному каталозі він значиться як «Український Лель»!**) видаватиметься щомісяця, тобто удвічі частіше, ніж нині. А передплатна ціна залишається без змін (якщо поштарі не збільшать вартість своїх послуг).*

*«Лель-ревю», як і нині, приходитиме до вас один раз на два місяці (кожен третій номер — російською мовою). **Але й він подешевшає на 30 %.***

Наші видання має читати кожна українська сім'я. Якщо, звичайно, хоче бути щасливою і жити повнокровним і повноцінним життям.

Сергій ЧИРКОВ,
головний редактор журналів
«Лель» і «Лель-ревю»

18 вересня 1998 р.

®ЛЕЛЬ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (39) 1998

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу літератури
Володимир Митрофанов.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Реалізація —
Оксана Диченко.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Катерина Рутенко, на 4-й стор. обкладинки — Олександра Авізова (Лінія 12) — фото Олексія Степанова;

постер — фото Сергія Корепанова.

Підписано до друку 22.09.98.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка
ілюстрацій, набір, верстка
комп'ютерного центру фірми
"Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД.
вул. Кіото, 25.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Тому всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів.

Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.

При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1998.

Індекс 74283.

Світлана ДОВЖЕНКО

ПРИВОРОЖИЛА

Розповідь Антона

Від автора. Цикл «Санаторні оповідки» справді склався у санаторії, хоча й не зовсім звичайному. Для «чорнобильців». Це такий собі лікувально-реабілітаційний заклад — почасти санаторій, а почасти лікарня. Пацієнти тут — здебільшого чоловіки. Вік — од сорока до шістдесяти. Довгими зимовими вечорами збираються в холі, гомонять про се, про те. Пристає до гурту і одна жінка. Їй також близько п'ятдесяти, та ще вона вочевидь із тих, що з дитинства водилися лише з хлопцями.

Про болячки все уже перебалакано. Отож за чарчиною коньяку заводять наші козаки про жінок. До єдиної серед них слухачки вони давно звикли, маючи її за «свого хлопця», тож розповідають доволі одверто, але без непристойностей, без «ненормативної лексики».

І ось вам перша оповідка — історія Антона Н.

Взагалі-то я не люблю розводитись про свої походеньки. Але про цю... Про цю хочеться. Така жінка трапляється лише раз у житті.

Смійтеся, смійтеся!.. Вислухаєте — погодитесь. Лише раз, та й то не кожному. Гарантую.

Що ж, хлопці, самі бачите — чоловік я таки показний. Таких жінки увагою не обминають. Я з чотирнадцяти років знав, що воно таке жінка і де вони мед тримають, ті жінки. У двадцять п'ять вважав себе великим знавцем жіноцтва. І от — зустрів!

З першого погляду вона мені «не показалася». Нічого особливого. Не красуня. Але після першої розмови відчув, що залюбки зустрівся б з нею ще. Дивне якесь відчуття виникає, коли спілкуєшся з нею, — тобі тепло і холодно водночас. Як ото буває весняної днини, коли сонечко припікає, а вітрець обвіває прохолодою.

Згодом роздивився і статуру струнку, і гострі груденята, що навдивовижу низько виросли. Ми з товаришами навіть усерйоз міркували, чи носить вона ліфчика. А ще в неї були дуже гарні ноги. Запаморочливо гарні. Довгі. Просто од грудей вони починалися. Тоді «міні» носили, так що роздивитися ті ноги можна було добре, та й демонструвала вона їх незворушно.

Узагалі поводилася ця дівчина просто, невимушено, без тіні кокетства. Реакція на двозначності та непристойності — на грані наїву. Цілковитий спокій. Наче вона геть не розуміє, про що мова. Недарма дівчата, чув, їй якось дорікнули: «Тобі й масненького анекдота не розкажеш — нецікаво»...

Та ні, зовсім не «потойбічна». Земна. Часом і досить цинічна бувала. Щось таке середнє між пуританкою та ідеалісткою чи, може, просто якось по-дитячому сприймала дійсність. Бог її знає. Я, принаймні, не знаю і досі. Не збагнув.

Коло неї завжди рій чоловіків. Вона й випити іноді могла заледве не нарівні з ними. Але в кожного з її товаришів була чи жінка, чи дівчина. Вона ж ні з ким не «зустрічалася». Вона — для душі, для роботи, інші були для тіла.

Я й сам не помітив, як став членом того «рою». Вона комсоргом була. Мені та суспільно-корисна робота до одного місця. А тут раптом активістом став. При першій-ліпшій нагоді біжу до її кабінету. Мало не освідчився. Але закохався все-таки в іншу, схожу на неї, але більш зрозумілу, чи що. Та дівчина теж заміж вийшла...

Та ні, казці не кінець. Вип'ємо ще за жінок, тоді продовжу. За жінок! Вони того варті.

Розвела нас доля на три роки. Коли це раптом випадає нам працювати в одному відділі. Я її як побачив, то мало не зомлів. Аж пополотнів. Мені стільця підсувають, склянку води підносять. Списали на серце. А вона ледь кивнула, наче давньому знайомому, з яким чи не вчора бачилась. Недбало так, неуважно.

Посада в неї вища за мою. Їй доручають мене наставляти. Я на радощах і стола поряд зайняв. Потім тікав.

Вам смішно... А вона як підсмикне спідничку — ну, скажімо, щоб чобітки зняти, — то мене всього морозом обсипає від тих колін рожевих. Рука тільки смик, смик — доторкнутись кортить, та не можна. Люди навкруги, та й сімейні ж ми вже...

І знову коло неї рій. І знову мовби й жінки в ній ніхто не бачить. І знову вона з усіма рівна, спокійна. Ніякого кокетства...

Та ні, яка там «синя панчоха». Жартує, сміється. Під час виробничої зарядки канкан такий може видати, хоч на сцену. На вечірках жодного танцю не сидить. Ледь не в чергу чоловіки ста-

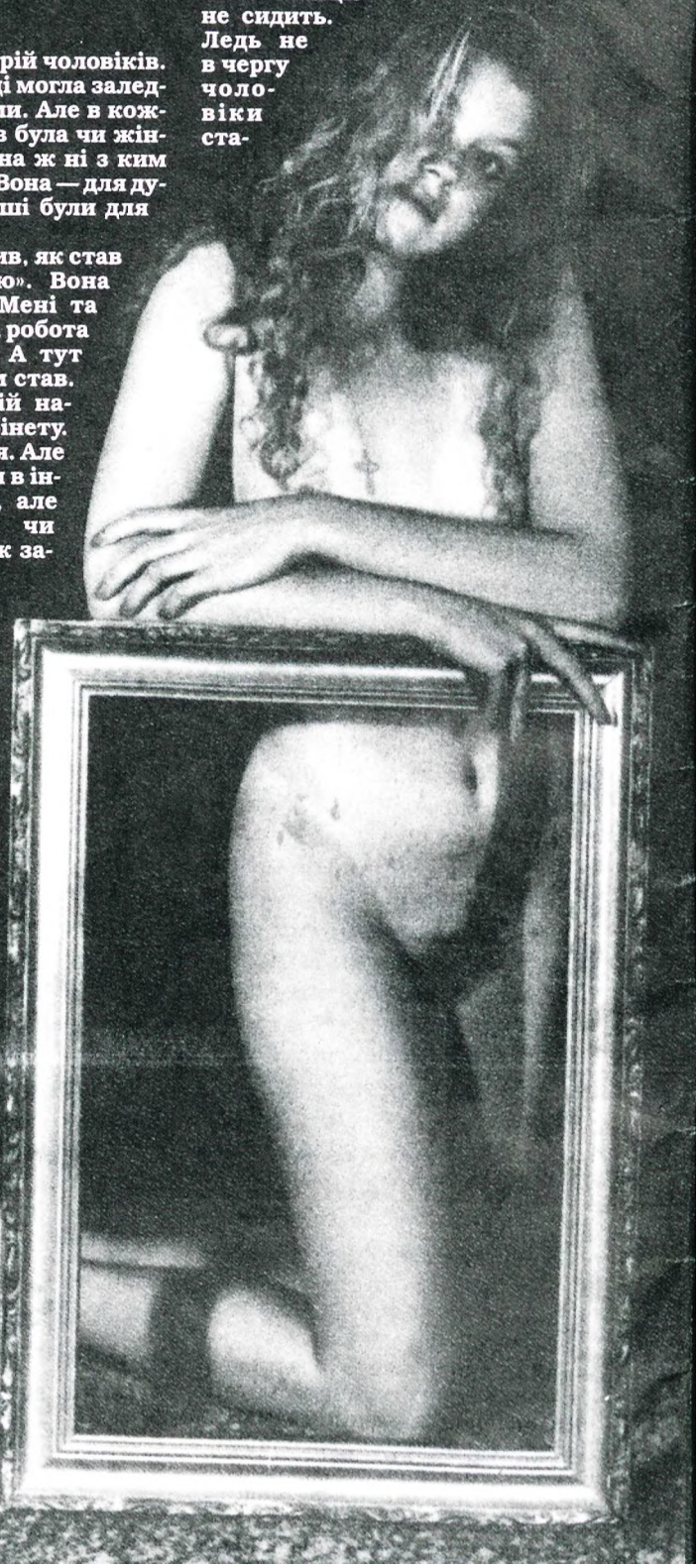

ють, щоб її запросити. І знову — ніякого кокетства. Реакція на компліменти вбивчо спокійна: незмінна чемна усмішка, ото й тільки.

Одне слово, годі було її зрозуміти. Усі жінки як жінки. Обнімеш, пожартуєш — мліють. А ця... І жар і холод від неї. Навіть жартома обійняти не наважишся...

Звичка була в неї дивна: як у відділі сторонніх не передбачається — в обід там чи після роботи, — одразу викладає ноги на стіл. Погодьтеся, не типова для нас, а надто для жінок, звичка.

Так от, якось в обідню пору сидить вона сама в кімнаті, ноги, як звичайно, на столі. Я підходжу, недбало кладу руку їй на коліно, ще й спідничку трохи вгору посуваю. Ну ніякої тобі реакції!

— Подивись мені в очі, — прошу.

Звела вона на мене очиська свої блакитні, а в них — спокій незворушний... Господи! Тільки вчора, у друга на вечірці, в жіночки одної така пристрасть мене манила — словами не передати. Жага, збудження — поряд стояти жарко. А тут... абсолютна байдужість.

Вона частенько затримувалася на роботі. Казала, що ввечері продуктивніше працюється. Якось і я затримався.

Вона ноги на стіл виклала, наче мене й немає поряд. Якісь папери на коліна примостила — вивчає.

Підходжу, забираю теку, рукою коліно стискаю. На ній платтячко літнє, тоненьке. Ліфчика немає. Соски крізь тканину заклично стирчать. Від свідомості, що на ній під платтям лише трусики, у мене в голові макітриться. А вона так допитливо, серйозно в очі мені дивиться. Ну достоту юна натуралістка, що метелика на шпильці вивчає. Очі з ледь помітною усмішкою, але спокійно так питають: «А що далі?»

А я вже весь у гарячці жаги. Спідничку задираю. А тих трусиків там — сама назва. Маленька латочка заповідне місце прикриває. По краях мереживо, крізь яке кучерики русяві пробиваються.

Я вже й не пам'ятаю, як її на ноги поставив, спиною до себе повернув, свого огира випустив і ввійшов. Отам у неї було жарко... Під руками груди атласові, прохолодні. А там, усередині рожевої квітки кохання, вогонь палає... Скажу вам по щирості — таке блаженство я звідав уперше. З іншими жінками, з дружиною власною я просто кінчав собі, та й годі. А тут — повний оргазм, справжній вибух. Але це вже я потім второпав. Спершу було відчуття таке дивне, наче я весь розчинився в чорній пустці, у безмежжі зоряному. Ті зорі засвітилися, як сім'я моє потужно за три чи чотири поштовхи виверглося. Вийшов з неї, а в горлі клубок солодкий. І весь я наче й спустошений, і медом наллятий водночас. У голові шум.

А вона скоса поглядає, насмішкувато, зверхньо трохи.

— Ой, — каже, — згвалтував-таки стару. І стямитися не встигла. Ще зі мною, холодною, такого не було.

Чи справді була холодна, питаєте. Їй-бо, не знаю. На дотик — тіло завжди холодне. А в любощах... Скорше якась дитинна, чи що...

П'ять років тривав наш зв'язок. Чого лишень ми з нею не виробляли! Злягалися мало не на очах у співробітників. І віддавалася вона завжди спокійно, незворушно.

Можете уявити собі таку картину: я в поті чола в її лоні труджуся, а вона по телефону розмовляє, і голос ані затремтить. Ця її незворушність, мабуть, і доводила мене до шаленства. Двічі, тричі кінчити міг. А наступного дня знову від бажання паленію.

Одного разу, правда, вона мене просто налякала. Ми того дня довго над якимись паперами працювали. Серйозно працювали. Але я руку під столом на її стегні тримав. Вона трусики зняла, але я до пелюсток не доторкався, лише грався кучериками. Хтось ще заходив, виходив, встрявав в обговорення. І, як видно, тривале те чекання її добряче розпалило. Коли за якусь годину чи більше я її на стіл поклав, то вперше побачив, що її троянда рожева геть розкрилася.

Кінчала вона тоді з криком, лоно її поштовхами, спазмами прутень мій засмоктувало. Я знов у чорній нірвані плавав, тільки тепер зорі гарячими краплями зрошували мій гарячий кінець. А як вийняв і поглянув на неї — злякався. Обличчя — мов кам'яне, геть ізсудомлене. Вперше і востаннє вона не володіла голосом. Хвилин п'ятнадцять чекав, доки вона до тями повернеться. І пестив, і заговорював.

На жаль, доля розвела нас знову. Назавжди.

І тепер старію, назад оглядаюся і не можу сказати, що то було. Кохання? Начебто ні. Я кохаю свою дружину. От без цієї жінки, без дружини, я життя свого не уявляю. Там не тільки тілесна близькість, а й щось більше, невловне є.

Просто статевий потяг? Теж, здається, ні. Потяг — то що? Переспав — і пропало. (До речі, і вона, моя пасія, так вважала.) А тут сила якась незбагненна — через роки вабить. Мов приговорили мене, приворожили. А ще дивно от що: як її спізнав, ні до кого більше не тягло. Всі мої походеньки скінчилися. Було, десь на рік розлучилися, то до дружини — стоїть, до інших — ні. Хай би там хоч які принадні були. Немає потягу — і край. Через рік знову цю ворожку зустрів — усе спочатку почалося.

Фатальна, згубна жінка? Ні, хлопці, я ж сім'ю не кинув, голови не втратив. От лише як згадаю, то в горлі знову клубок солодкий і весь наче медом наливаюся...

Чи зустрічалися потім? Ой, друзі, один раз зустрілися. За дивних обставин. Але то вже інша історія. Як попросите, колись розповім.

А зараз тільки й скажу, що бувають жінки незбагненні. От мені й зустрілася. Приворожила, зурочила, коли хочете... Але я тим щасливий. Тільки раз у житті така трапляється, та й то не кожному.

Фото Миколи ОРЛОВА

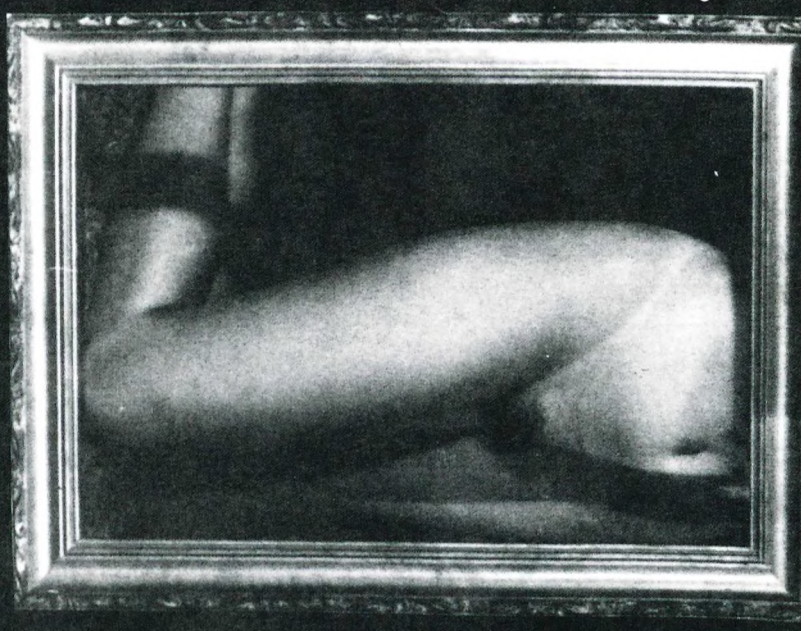

ХРАМ ДІВОНІЇ

АЛЬТАНКА

Весілля Даринки й Леоніда не було бучним та пишним. Так воліло молоде подружжя, бо воно не бажало, щоб інформація про це зарясніла на шпальтах часописів. Саме тому молодята попросили трохи змінити їхні імена.

Ні, вони не належать до цісарського дому. Просто історія їхнього кохання досить незвична і не схожа ні на яку іншу. З'єднати серця їм допомогли хірурги одного з київських інститутів, що працюють під керівництвом знаного професора, доктора медичних наук, лауреата Державної премії СРСР, заслуженого діяча науки і техніки України Миколи Дрюка.

Але почнемо по порядку. Даринка та Льоня дружили з першого класу. Вони були нерозлийвода, вірними друзями, а точніше, подругами. Бо чоловіча половина нинішнього молодого подружжя була... дівчинкою на ймення Яринка.

У Яринчиних батьків проблеми з донькою почалися класу з дев'ятого. Бо вона зненацька виявила бажання полишити школу й перевестися до вечірньої групи тільки з тієї причини, що директор зробив їй зауваження, що вона не ходить до гімназії у встановленій для цього елітного закладу формі, а розгулює у джинсах та розношеному чоловічому взутті. Ярина не бажала надягати на себе «бридке дівчаче плаття» і безжально бинтувала свої ледь опуклі перса. Над верхньою губою юнки пробивався майже непомітний чорний пушок. Батьки були в розпачі, але Ярина не переймалася їхніми емоціями, їй і своїх проблем вистачало.

Як згадує Ярина, саме в ті дні вона почала відчувати, що не може жити без Даринки.

— День у день, коли закінчувались уроки, я дожидала її біля воріт школи. Іноді для того, щоб устигнути на

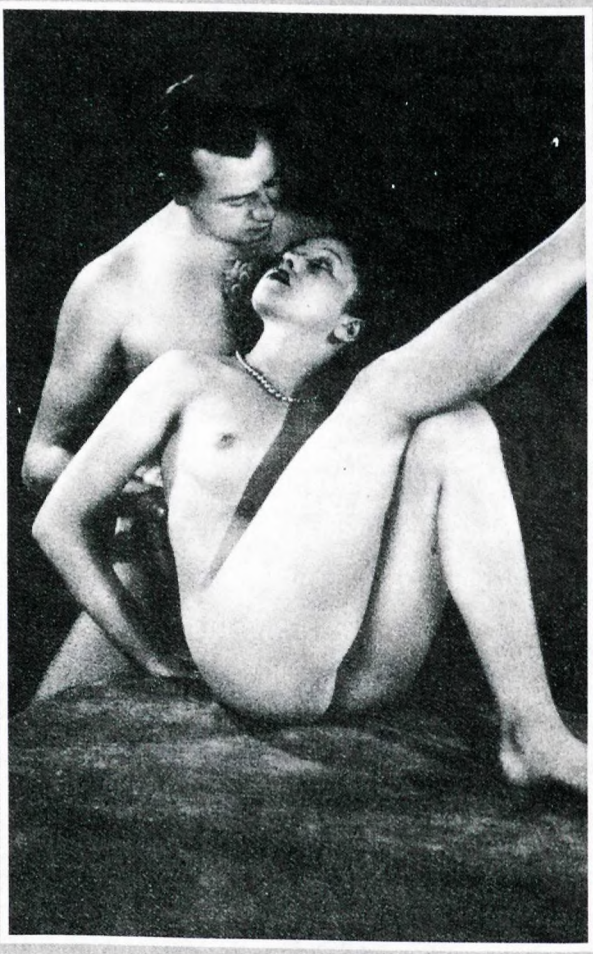

Фото невідомого автора. Німеччина, 1930

АКТОВИЙ ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ

Знайти чоловіка, щоб запаморочити йому голову

Я ніколи не розумів, чому вважається непристойним для жінки домагатися жаданого чоловіка. Припускаю, що деякі жінки радніше воліють, аби їх домагались і спокушували. Проте складається безліч ситуацій, коли, з різних причин, вам слід недвозначно продемонструвати чоловікові, що ви ним цікавитеся.

Чоловіки геть позбавлені почуття впевненості у собі, коли йдеться про зваблювання дівчини. Більшість із них або сором'язливі, стримані й неговіркі, або занадто хвалькуваті у своєму прагненні сподобатися вам. Тож слід з'ясувати для себе, що ви шукаєте в чоловікові й чого від нього очікуєте.

Я б ніколи не дорікав жінці за любов до розкошів і подарунків, оскільки усе наше життя стоїть на цьому: попит народжує пропозицію. Мужчина бажає мати поряд себе і в ліжку вродливу жінку — тож він має за це платити.

Але якщо вам потрібен чоловік, який може запропонувати любов, слід поводитись обережно. Власне кажучи, вам доведеться давати йому стільки, скільки розраховуєте одержати натомість. І навіть більше. А якщо в нього є інша? Тоді вам доведеться набратися терпіння і прийняти кілька нелегких, болісних і неприємних рішень. Ви можете, звичайно, просити його залишитися з вами, покинути дружину, сім'ю та дім, проте ніколи не думайте, що маєте на це право. Для багатьох чоловіків розлучитися з сім'єю заради іншої жінки — надміру висока плата.

Кажучи так, я не вважаю, що «інша жінка» означає щось погане. Мало хто з чоловіків за своєю природою настільки моногамний, що впродовж усього життя здатен задовольнитись однією жінкою (як і небагато жінок здатні зберігати вірність одному чоловікові). Одружений вступає у статевий зв'язок на стороні з конкретної причини, яка зазвичай криється у його шлюбі. Йому чогось бракує — чи то з вини дружини, чи з обопільної вини, — і ваша поява на сцені може здатися йому розв'язанням проблеми. Хочу порадити: вступати у зв'язок з одруженим чоловіком слід з відкритим обличчям: бути готовою як до неземної насолоди, так і до найгіршого.

Найпростіше знайти мужчину на роботі. Та якщо там, де ви працюєте, усі немолоді, несимпатичні або одружені, можна розпочати полювання в іншому місці. У такому разі вам доведеться подолати немало труднощів, хоча таке полювання й може дати скорий результат.

Зацікавлені погляди і легка заохочувальна усмішка справляють невідпорний ефект на більшість чоловіків. Річ у тім, що вони переконані, ніби насамперед мужчини мають виявляти інтерес до жінок, а не навпаки. Вони не вважають себе настільки привабливими, як думає про себе більшість жінок. Якщо у котроїсь гарна зачіска і вона дефілює у сукні з декольте, вона очікує, що всі спинятимуться і дивитимуться їй услід. А чоловік, хоч яким би привабливим він був, не очікує,

* Продовження. Початок: «Лель» №№ 2-6 за 1997 р. та 1-3 за 1998 р.

ВИЙДУ ЗАМІЖ ЗА ЯРИНКУ

побачення, я мчала на мотоциклі через усе містечко.

Скоро середня школа лишилася позаду, і дві подруги приїхали у велике місто, де вступили до вищих учбових закладів.

— Товаришки по гуртожитку вважали Яринку моїм перевдягненим женихом, з котрим я не хотіла розлучатись, і вважали, що я, боячись гніву суворої комендантки, перевдягала на ніч свого хлопця у жіноче плаття, — згадує Дарина. — У нас виникало чимало труднощів...

Невдовзі Ярина стала мріяти про те, щоб змінити свою стать. Вона воліла стати мужчиною, одружитися з Даринкою і створити дружну сім'ю. Ця дівчина, як і переважна більшість транссексуалів, вважала, що хірургічна операція із зміни статі є головною й вирішальною передумовою подолання соціального та психологічного дискомфорту. Але на ділі все виявилося не дуже простим, бо такі операції роблять лише за направленням комісії із зміни статі, що працює при Київському міському центрі сімейного консультування.

Почалися багаторічні медичні обстеження (і за місцем проживання, і в спеціальних медичних закладах, де фахівці вивчали стан її психічного здоров'я), потім — інтенсивний курс гормонотерапії, що сприяв зниженню тембру голосу, інтенсивному росту волосся на обличчі й тілі... Всі ці нелегкі роки поряд з нею була вірна подруга Даринка.

І ось, нарешті, в руках у Ярини направлення на операцію.

— Ми намагалися вплинути на дівчину, щоб вона сама відмовилася від хірургічної зміни своєї статі, бо це дуже серйозний крок і вороття вже немає, — розповідає один із хірургів.

Однак Ярина затялась, і лікарі допомогли їй стати чоловіком. Не буду вдаватись у технічні деталі: що нашій страдниці відчикрижили, а що, навпаки, приростили, — скажу лише, що операція вдалася. Ярина змінила ім'я і стала зватися Леонідом. Відтак виникли проблеми з військкоматом, на роботі. Особливо дошкуляли такі прості на перший погляд питання: куди ж їй повертати — до «М» чи до «Ж»? Як позбутися уїдливих кпинів зокола?.. Тому, кінець кінцем, молоде подружжя перебралося до іншого міста, де Леонід завдяки своїм авторитарним задаткам лідера став знаним підприємцем. Та це вже було згодом...

Щастя їхнє зовні безхмарне, коли б не одна обставина — у них ніколи не буде дітей. Але це не лякає молоде подружжя. Вони вирішили, що Даринка народить дитя «із пробірки». А тим часом вони вважають себе «найщасливішим подружжям у світі».

Щоправда, щастя їхнє не зовсім до вподоби родині 26-річної Дарини, особливо батькові та двом братам, котрі були проти цього «чудернацького мезальянсу». Вони спершу навіть намагалися подати на Ярину позов до суду. Зате Яринина родина сприйняла її метаморфозу як належне. Старші сестри цілком прихильно ставляться до нового «брата», «зробленого» із сестрички. А матуся Леонідова задоволено каже, що колись у неї було три дочки, а тепер Господь почув молитви і послав їй сина.

Такий кінець цієї історії. І в ній нема нічого сенсаційного. Подібні операції в Україні роблять не вперше. За нашими даними, лише у Києві мешкає шестеро транссексуалів. А скільки їх узагалі?..

Лідія ДЕМ'ЯНЕНКО, журналіст

КОХАНЦЯ

що жінки реагуватимуть на нього подібним чином.

Іншою перевагою цієї тактики є те, що, виявляючи зацікавленість, ви не матимете легковажного вигляду. Ви лише відкриваєте мужчині дорогу до себе і надаєте можливість підійти і заговорити до вас.

Не можна недооцінювати й того, наскільки легко можна засмутити чоловіка очевидним виявом холодності. Це не означає, що слід бігати за ним, наче під ногами земля горить. Досить заохочувати його час від часу. Те, що він схвильований і спершу погано володіє язиком, зовсім не означає, що йому нічого сказати. Дайте йому шанс, і ви будете здивовані його реакцією і тим, як він вас цінуватиме.

Чоловікам приємно, коли за ними упадають, проте їх більше приваблюють жінки, які цього не роблять.

Наскільки ви відкриті у сексуальному плані — це ваша особиста справа. Але будьте готові до збирання врожаю, який посіяли. Якщо ви підморгуєте чоловікові, крутите перед ним сідничками і притискаєте його руку до своїх грудей, не дивуйтесь, якщо він поведеться з вами брутально. Бо він лише відповідає на одержані від вас очевидні сигнали. Усі полюбляють викликати захоплення і збуджувати. Проте не доводьте мужчину до тієї межі, коли він починає думати, що все дозволено. Схильні до такої поведінки жінки часто опиняються у небезпечній ситуації, що закінчується для них підбитим оком, зламаним носом або (ще гірше) навіть смертю.

Чоловіки полюбляють розповідати про себе і власні успіхи, і їм подобаються жінки, які все це вислуховують. Але будьте обережні з менш упевненим у собі хлопцем, який говорить про себе в негативному плані: «Я написав п'єсу, проте не думаю, що її поставлять». Не відповідайте: «Як мені шкода!» Замість цього скажіть: «У тому-то й річ — нині на телебаченні не цінують добрих п'єс». Зрозуміли, в чому відмінність?

Деякі способи фізичного впливу збуджують чоловіків не менше, ніж найеротичніші сцени. Якщо ви йому подобаєтеся, можна, приміром, погладити його по голові — навіть у перші дні знайомства — і сказати: «У тебе з'явилася сивина? Мені це подобається». Окрім компліменту, який насправді нічого не важить, він відчує на голові ваші пальці, і це його збудить. Коли він піднесе запальничку, візьміть його за зап'ясток. Йдучи поряд або знайомлячи з кимось, візьміть його під руку.

Я зазвичай рекомендую ворожіння по руці — як гарний спосіб спокушання. Долоня дуже чутлива, і, простежуючи лінію життя чи кохання, можна погладити її своїми пальцями. Люди схожі на тварин: так само дістають задоволення від пестощів.

Танцюючи з ним, можна, самі розумієте, у найвідвертіший спосіб розворушити його інстинкти. Я часто тішився, спостерігаючи на дискотеці за танцюючими жінками, які притискалися до партнера, намагаючись визначити, чи відчуває він ерекцію. Уміло працюючи стегнами, ви здатні неабияк збудити партнера.

А як щодо того, аби «зняти» мужчину на вулиці, в аеропорту чи на автобусній зупинці? Для цього не обов'язково бути повією.

Грехем МАСТЕРТОН (США)

ПРО ЩО ГОВОРИТЬ «ЗАЧІСКА»

Усе частіш останнім часом жінки (здебільшого), а також чоловіки вдаються до гоління статевих органів. Декотрі навіть роблять на геніталіях такі собі «зачіски», фарбують волосся. З поширенням цього явища з'являється можливість за головними ознаками, хай навіть не на всі 100%, але зі значною мірою вірогідності класифікувати сексуальну поведінку особи.

Отже, якщо ви роздягли (чи підгледіли голу) якусь жінку, дивіться їй проміж ноги і визначайте, до якого типу вона належить.

«Незайманка». Незайманість чи, сказати б, занедбаність волосся може свідчити про невинність або сексуальну закомплексованість. Вправними коханками такі бувають рідко. Це, найімовірніше, традиційна (фактично або потенційно) дружина.

«Скромниця». Виголено лобок і внутрішні боки стегон. Безпосередньо на статевих губах більш-менш рясна рослинність. Така віддає перевагу традиційному вагінальному зляганню. Часто полюбляє, щоб чоловік оволодівав нею ззаду.

«Активістка». Виголено статеві губи і залишено «гривку» на лобку. Це демонстрація бажання і практичне пристосування для сапрофічного (кунілінгус) чи лесбійського кохання.

«Амазонка». Залишено смугу волосся, що вузькою стрічкою проходить від сідниць через статеві губи, лобок і часом переходить у так звану «блядську доріжку» до пупка. Такий собі «ірокез». Це засвідчує емансипованість жінки. У зляганні віддає перевагу позам «вершниці».

«Хитра лисиця». Виголено внутрішні боки стегон і краї лобкової рослинності — приміром, ті, що могли б виднітися з-під вузького купальника. Часто це поєднується з підстриганням решти рослинності — волосинки по всій поверхні недоголеної розкішниці сягають близько одного сантиметра. Така «зачіска» говорить про пристосовуваність і корисливість жінки. Секс для неї — засіб досягнення передусім меркантильної, а не плотської втіхи. Проте вона цілком здатна обворожити чоловіка, вдаючи палке бажання чи, навпаки, фальшиву цнотливість.

«Дика кішка». Повністю виголено статеві органи й прилеглі частини тіла. Виходить

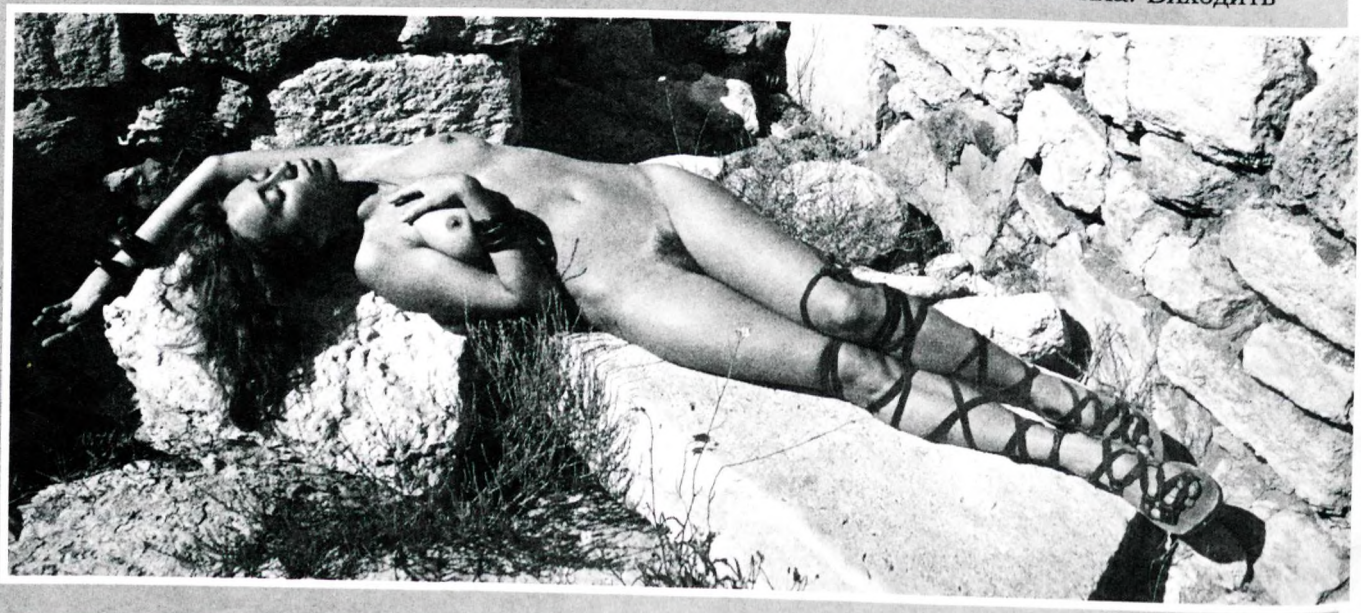

на сексуальне полювання, аби привабити партнера насамперед для сласних утіх. Схильна час від часу міняти чоловіків у пошуках свого сексуального ідеалу.

«Художниця». Гоління, що утворює свого роду візерунки, часто асиметричні відносно «осі» розкішниці. Приміром, виголена ліва частина лобка продовжується виголеною правою статевою губою. Така жінка мрійлива й романтична, прагне якогось вишуканого злягання, незвичних ситуацій та нестандартних поз. Вступає в інтимний зв'язок зрідка. Зрозуміло, що з такими забаганками часто і не вийде.

«Аристократка». Відрощене волосся з усілякими кучериками, завитками, укладками, та ще й пофарбоване. Віддає перевагу самозадоволенню. Те саме пропонує робити і чоловікам, що, зрештою, цілком логічно, бо така «зачіска» здатна найдужче збуджувати протилежну стать, а за традиційного злягання може тільки зіпсуватися. Одначе такі жінки найбільш розкуті, тобто можуть дати чоловікові роздивитися геть усе, аби той набрався вражень для «ручної роботи». Цілком можливий і такий варіант: «аристократка» позує перед коханцем, коли той злягається з іншою жінкою, а сама при цьому обережно (аби не пошкодити «зачіски») «віддається» мастурбуванню.

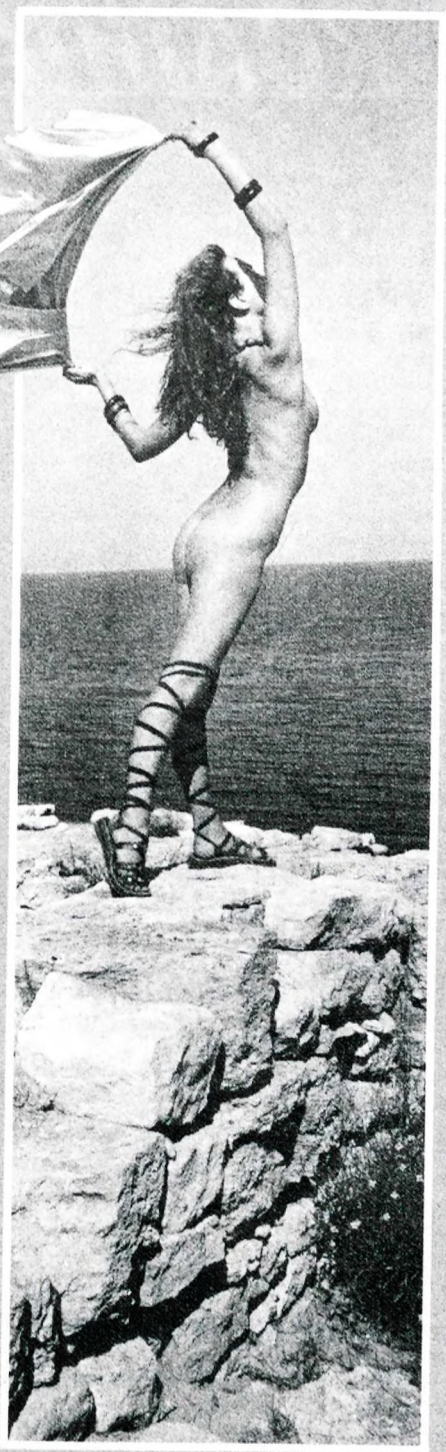

Крім перелічених основних типів генітальних «зачісок», можна згадати й випадки виголювання навколо анального отвору. Воно, як правило, означає потяг жінки до відповідного типу злягання.

Що ж до гоління чоловічих геніталій, то слід відзначити, що воно значно менш поширене, ніж у жінок, і ще рідше виражає тип сексуальної поведінки чоловіка. Здебільшого воно зумовлене певною практичною метою: наприклад, щоб волосся не вибивалося з-під плавок або щоб не було жарко. Хоча траплялося стикатись і з випадками інтимного підтексту чоловічих «зачісок». Деякі ревниві жінки повністю виголювали своїм чоловікам волосся навколо геніталій, аби застерегтися від їхньої зради. На думку таких дружин, «лисий» член менш привабливий для імовірних суперниць.

Остап БАШТУВАТИЙ

СПОВІДАЛЬНЯ

ЛІНІЯ ЖИТТЯ

Вона називає себе перспективною моделлю одного з відомих київських агентств, де дівчат навчають ефектних проходів на подіумі і вивозять на «європейські шоу» — приміром, до заштатного чеського Требишева. Містечко перенасичене українцями, які мають тут свої 300 доларів, завдяки чому здатні оплатити ефемерних голеньких і водночас рідненьких топлесок, а також циганами, які щомісяця влаштовують п'яні бешкети.

— Навіть коли граємо роль «хостес» (гостинних господарок), ми не маємо права афішувати свою близькість до хазяїна. За це нам заплатять. Наш імідж — непорочність, невинність. І, звичайно, гарна фігура. Заради неї ми їмо, наче з наперстка.

Так, біля нас роїться криміналітет, але це попри наше бажання. Будь-яка інформація про те, з ким спить топ-модель, ставить хрест на її кар'єрі. Тож ні на кому й погляду не можна затримувати. Кожен, навіть хвилинний, вихід має бути розгорнутим багатоактовим спектаклем: чарівна усмішка і безліч ракурсів, які треба вміти запропонувати. На подіумі — я сама собі режисер-постановник.

А під час «хостінгу» найпростіше і найгеніальніше — це увійти в ауру того, до кого тебе делеговано. Служити лише очима і лініями свого чутливого тіла. Лише лініями — адже навіть теоретично не допускається злягання! Щось більше руйнує репутацію. Однак інколи допускається те, за що нам виплачують страховки і величезні неустойки. Натомість ми зобов'язані забути все, що сталося. Ми найбільш професійно мовчазні дівчата з усіх, хто задіяний у цьому шоу-бізнесі.

А вдома мене чекає закоханий у мене дванадцятирічний брат. Він каже, що я буду його нареченою. Він такий вродливий, що однокласниці купують за нього подарунок — аби тільки він пішов з ними на день народження до котроїсь з подружок. Вони вважають за щастя потанцювати з ним. А він, дурненький, просить дозволу поцілувати мене у вуста.

Коли я повернулася з Требишева, пройшовши горнило циганського розгулу, я кинулася шукати собі захисту й почала зустрічатися з міцними, дужими хлопцями. Ось тут мій брат і сказав їм, що в мене є хлопець. Тобто — він. У відповідь мої нові знайомі засміялися:

«Ми цьому хлопцеві відкрутимо маленький пальчик, яким він збирається колоти дівчаток».

А я завжди жаліла й жалітиму моє дурненьке хлоп'я. З нього виросте благородний юнак, а закоханість у сестру незабаром мине. Принаймні, він за мною ніколи не підглядає. А цілувати зрідка його молочні вуста мені й самій цікаво. Та останнім часом не до того. І Дмитрик, схоже, починає це розуміти...

Записав ТИ ХЕНЬ ЛУНЬ

Фото Бориса ДВОРНОГО. Цикл «Античне городище»

Григорій ВЕСНЯНКО

КОЛІНІАДА, або

Бувальщина

Прийшовши з армії в своє рідне село на Поділлі, Коля Горемико був ще «невинний, яко агнець». Служба в Колі була не мед: Туркестан, Каракуми, «Біле сонце пустелі». Прийшов на початку сімдесятих, тут і запросила його до себе додому Люська. Хоч і молодша була Люська на якийсь рік-два, та вже встигла вона пройти і Крим, і фабрики, і заводи різні, де й невинність свою зоставила. На обличчі Люсьчиному можна було прочитати, що предки в неї, десь в якихось поколіннях, були індійці-цигани-татаро-монголи і за природою своєю вона призначена для багатьох мужчин. Собою Люська була як важковаговик, а от ноги здавались Колі тонкуватими. Весело було Колі з Люською, в неї і пластинка «Червону руту» грає, і чарка свіжа завжди є, і в сексі-еротиці була Люська без комплексів, відчувала вона всі порухи душі Колиної горемичної. І була б Люська оженила Колю на собі, бо дуже він сильно прив'язався до неї. Але тут втрутилися родичі та знайомі: як же це так, сметанку зібрали, а тобі сирівець залишили?!

Десь у глибині душі відчував Коля, що Люська «не його» жінка, а тут і Люська, бачачи такі його хитання, заміж виходить. Працюючи електриком у раймережах (після армії він до технікуму вступив на заочне відділення), Коля побачив, що там майже кожен день п'янки. Та й батько став казати (мати Колина померла в сорок три роки, перенісши чотири операції, коли він ще в армії служив): «Їдь десь». І поїхав Горемико до столиці, де пробув аж три місяці, бо почувався він там, ніби в клітці зачинений, бракувало йому простору...

І приїхав Горемико знов у село своє рідне подільське. І пішов Горемико у клуб свій сільський, і познайомився він з простою сільською дівчиною Ніною. Позустрічавшись десь із півроку, запропонував Коля Ніні побратися. І погодилась Ніна, бо вік її такий настав, сімнадцятирічний. Само собою виходило, що жити з Ніною вони мають у батька, бо хоч Коля і найстаршенький, а в сім'ї їх було четверо дітей, братиків із сестричками, та всі по містах роз'їхались на той час.

Приблизно за місяць до весілля стало Колі чомусь тяжко на душі, почали гнітити його якісь передчуття лихі. А в цей час Люська, вже розлучена, приїжджає, і знову Коля з нею зустрічається, відчуваючи ніби якусь провину перед нею (цілий вечір пробалакали). А підготовка до весілля іде своєю чергою. Тут і весілля. І коли йшла Ніна в биндах до Колі вже ніби на постійне проживання, то так плакала, ніби це її живцем ведуть хоронити. У Колі на голові аж волосся дибки стало.

І відчули вони з Ніною, що вони різні люди, і сказала Ніна такі слова перед шлюбною ніччю: «Давай розлучимося», — на що Коля, тикаючись-микаючись, так відповів: «Та, може, якось будемо жити, он і перед людьми незручно». Ніна з батьком Колиним дуже швидко не вжилися, і її батьки подали таку ініціативу, щоб побудуватися й жити окремо. Купили молодята в якомусь закутку за тисячу карбованців напіврозвалену халупу під стріхою. Спочатку жили в тій розвалюсі, а через два роки перебралися в нову, тут-таки побудовану хату цегляну.

Щоб було більше вільного часу, коли будувалися, працював він і черговим ГЕС на Південному Бузі, а потім і пожежником. Дочка народилася, дуже Коля любить дітей, душі в них не чує. З Ніною в нього не заладилося з самого початку, і хоча й окремо стали жити — кращими стосунки не зробилися.

Їдучи якось з роботи з райцентру, як завжди, свої 10 км, Коля, ніби його осінило, нараз побачив себе через десять років: з червоним носом, зачумазненим, задрипаним, замизганим колгоспником. Була середина сімдесятих, і більшість його ровесників роз'їхалась по містах. На той час прожили вони з Ніною вже п'ять років, були вже розлучені, потім знову зійшлися. І виїхали за 500 кілометрів у місто промислове, і почали там поневірятися по найманих квартирах. Він пішов працювати слюсарем, вона штукатуром. Але й там у них не заладилося. Ніна зосталась із дочкою на квартирі, Коля в гуртожиток перейшов. Тяжкі думи, переживання обсіли йому голову, інколи здавалося, що він збожеволіє від думок різних, так йому глибоко сприймалися ті сімейні негаразди.

Народився Микола Тихонович Горемико в рік Тигра під сузір'ям Скорпіона, у сім'ї колгоспника-бідняка. Як тільки трішки підріс Миколка, ще й до школи не пішов, як уже треба було пасти корівки. А підріс братушка Дима, на півтора року молодший, то він корівок став пасти. А Миколка вже по господарству помічник. Потім народилася сестричка Катя і меншенька, Маня. Мати на буряках, батько також у колгоспі, працював спочатку їздовим, потім обліковцем, а потім по основній спеціальності — «старшим куди пошлють». Жили мама з батьком не ладно, мама була не

НОРМАЛЬНИЙ МУЖЧИНА

проста жінка, а видали її за батька проти власної волі. Хотілось мамі, щоб усе як у людей, а тут постійні нестатки, мама навіть так сказали: «І коли я дочекаюся того часу, що буду спати на простинях, а не на ряднах?»

Коли минуло Миколці дванадцять років, переїхали вони до сусіднього села, до маминих стареньких батьків. Переїхали, а в діда з бабою хата стара, трухлява, треба по-новому будуватися. До школи Колі не так, як раніше, — сто метрів через город, — та він залишився у своїй старій школі. Ходити треба було чотири кілометри, і в дощ, і в сніг, і по болоту. І тепер йому, вже у зрілому віці, зауваження роблять: «Куда ти поспішаєш?» — а це в нього ще з дитинства лишилось: бігом до школи, потім — хутчій зі школи. Після тридцяти років почала мама хворіти, весь час по лікарнях. Все домашнє господарство лягло на його плечі, а тут ще будуватися почали. Найбільшою втіхою було для Колі десь ховатися з книжкою і читати, читати, читати. Він перечитав усю шкільну бібліотеку і до сорока років був постійним читачем усіх бібліотек, що траплялись на його шляху. Переносився тоді Миколка в інші світи: обходив він з Робінзоном його острів, лазив з піратами по печерах «Острова скарбів»... Він настільки заглиблювався в прочитане, що відчував тих печер прохолоду, плескіт хвиль морських. Обстежував підводне царство з капітаном Немо. Величезне враження дістав від роману Головка «Бур'ян»; розгортаючи перелоги з Давидом Мотузкою, вдихав він запах свіжої ріллі. Чув шелест плавнів і крик розпачливий: «Остапе!.. — Соломіє-є! Соломіє!» — в незабутнього Коцюбинського, в оповіданні «Дорогою ціною».

А на двадцять восьмому році життя натрапив він на оповідання Івана Франка «Малий Мирон». І вичитав там таке: «Трапляються по наших селах доволі часто такі дивовижні появи, все в них змалку не так як у людей»... І все йому прояснилось, і зрозумів, що він також з цієї категорії людей, — це стало для нього такою ж аксіомою, як те, що земля обертається.

І дійшов Микола висновку, що буде краще, коли вони житимуть з Ніною зовсім окремо. Отож і виїхав до обласного центру іншої області, зоставивши Ніну з дитиною в чужому місті. Він знав, що Ніна не пропаде, до роботи вона беручка. Вона виборсається. Невдовзі Ніна вийшла заміж, народила ще дитину, отримали спочатку малометражку, а потім і нормальну квартиру, і, як кажуть люди, живуть не гірше за інших.

* * *

Приїхавши до великого міста, пішов Горемико працювати на будівництво, поселився в гуртожитку. Ще кілька років рвався він до дочки, а потім заспокоївся, відстань і час приглушили рани душі. Робота, поїздки у село до батька, сплата аліментів, із одежі та харчів усе найдешевше, для душі й тіла — походи до клубу «для тих, кому за 30».

Так спливло років зо три, і познайомився він із Соломією. Коля вірить у фатальність, у невідворотність: чому бути, того не минути. З перших зустрічей відчув він жорсткість її характеру, але так склались обставини, що вже через тиждень після першої зустрічі він познайомив Соломію зі своїми родичами, і вийшло так, ніби вона вже його жінка. У Соломії була дочка, тепер у них син народжується. Коли виповнилося синові півтора року, подає Горемико на розлучення. Не могла більше терпіти його нервова система такої наруги: постійні причіпки, безпідставні ревнощі, істерики. Не розлучили їх: «Дитина мала». Через рік — а фактично сімейним життям вони вже не жили — умовив він її, щоб вона подала на розлучення. Розлучили їх. До сина він бігав через день. Невдовзі вибухнуа «мирний атом», всі старалися дітей вивезти десь далі од тієї зони. Скільки він просив Соломію, скільки сліз пролив — не пустила вона сина жодного разу за десять років ні в яке село, ні до яких родичів, окрім як біля дому і по місту, — такий уже мала затятий характер. Не зносить Соломія жодних заперечень, а коли пробує Коля їй щось довести, вона тоді аж на виду міниться, і після спілкування з нею Коля декілька днів не може прийти до тями від болю душевного.

Читаючи оголошення про знайомства, Колю й самого підмиває, щось у нього таке на папері складається: «Чоловік, спраглий жіночого тепла, ласки, познайомиться з жінкою, жителькою міста, уродженкою села. За складом свого характеру тяжію до духовного спілкування. Маю житло, дачу, аліменти і... вуса». При знайомствах Коля попервах додає декілька метрів квадратних до свого житла, бо хоч у нього й окрема квартира, так звана «гостинка», та він соромиться казати зразу, що площа його кімнати десять метрів, а загальна — двадцять. Дача його недобудована — поблизу міста, подобається йому там в землі длубатись, самому щось вирощувати.

Бували і в нього жінки, з якими Коля більш-менш постійно зустрічався, та минав час, він мудрішав, набирав-

ся досвіду, і ставали вони йому нецікаві, губилися для нього їхні жіночі принади.

Сусіди по дачі кажуть Колі: «Ми тебе з жінкою познайомимо, в неї машина є». А йому це якраз до діла, бо дуже набридло ті рюкзаки на плечах тягати, з машиною і дачу можна швидше добудувати, в нього і гараж там є. Зустрілися. Машину вона, як він відзначив, водить професійно. Сама вдова, не працювала, чоловік достатньо отримував. Посиділи в машині, побалакали, вона за дві години півпачки сигарет викурила, а вже вісім літ минуло, як Коля сам позбувся звички цієї паршивої. Розмова в неї здебільшого про «пікнік, шашлик». Ще раз зустрілися за «амаретою», посиділи, погомоніли, ще добавили, взяв її Коля за ногу вище коліна, але не виникло, не ворухнулось у нього ніякого бажання. Розлучилися по-доброму, ні друзями, ні ворогами. «Чужа духом», — так потім Колі прояснилось.

Коли познайомиться з ким Горемико у тих клубах, то він так прив'язується до жінки, неначе кімнатний собачка. Одного вечора познайомився він там з учителькою молодших класів: Колі легше спілкуватися з інтелектуалками. Згодом додому запросила, там він попідганяв усі кватирки, вікна, двері, повечеряли, домовились про другу зустріч. Зустрілися, по парку погуляли, відзначив Коля, що вона за нього старша, але загалом ще нічого, гармонійно складена. На третій раз запрошує він її по телефону до себе додому, відчувши, що немає більше сенсу по парках гуляти. «Вам аби тільки в ліжко затягти, всі ви, мужики, однакові», — накрила вона його мокрим рядном. І не в ліжко Колі хотілося, тепла йому хотілося, марилась йому Світла Чиста Жінка, і хотілось йому покласти голову їй на коліна, і здавалось йому, що він би й сили набрався, й туга-печаль його відпустила б.

Отримавши квартиру та постійну прописку, Коля й роботу поміняв, пішов працювати в оздоровчий комплекс — там, де сауни, басейни, зали тренувальні. Син став підростати, вік такий пішов «вредний», підлітковий, дитячі іграшки закінчились, подавай йому скейти, тетракси, плеєри, калькулятори, радіоприймачі, магнітофони, годинник кварцевий, годинник електронний — не вистачало вже Колиної зарплати. А ще треба ж і одежку, і взувачку. Мусив Коля нести цей свій хрест, так він для себе уяснив. Крім основної роботи, влаштувався ще на дві за сумісництвом. І свою квартиру почав здавати, а сам жив у родичів в якомусь закутку.

Після сорока років зібрався Коля за все своє життя один раз на море поїхати. Була рання осінь, у морі ще купалися. Так минув тиждень: ранком — на море, ввечері — додому, до знайомих, у яких замешкав. В один з останніх днів пішов на екскурсію до місцевої середньовічної фортеці. Група була невелика, чоловік з десять, одна молода пара, решта — жінки. Коля одразу вирізнив одну з них, трішки повненьку, але ладної статури, все при ній. Вона відстала, та Коля ще з дитинства так звик вважати себе якоюсь «комахою, мурахою, сіромахою», якимсь нікчемним, неповноцінним, що нічого «такого» й не подумав. Піднялися вище на гору, зайшли у фортецю, слухаючи екскурсовода, і тут вона запитує Колю: «Котра година?» — хоч бачила, що він у тенісці-безрукавці і годинника в нього немає. Коля зашарівся, затріпотів, розвів руками: мовляв, немає в нього годинника, — і раптом збагнув, що ним зацікавились. Та він настільки ідеалізує прекрасну половину, що визнав себе недостойним і не подумав, щоб якось зблизитись, а скінчилась екскурсія — повернувся і почвалав додому. «Ех ти, — це вже син його так сказав би, — тютя-матютя». Через день Коля поїхав, і проводжали його на вокзалі якісь мужики напівбомжівської зовнішності, з якими він розпив пляшку. І охопила тоді Колю пекуча нудьга.

Загальновідомо, що в колишній своєрідній державі під назвою «Радянський Союз» сексу як такого не було. Це вже коли почалася «перебудова», з'явилась література на цю тему, почали відкриватись відеосалони. Спочатку Коля дивився цю всю порно-еротику з відкритим ротом і виряченими очима, а потім з подивом відзначив, що не задовольняють його душевної потреби ті фільми, де тільки імітація сексу, а задовольняє те, де все — «відкритим текстом» і щоб аж піна летіла.

Оскільки Коля до знайомств якийсь невдатний, то в клубах, де «кому за 30», він здебільшого стовпи підпирає, а це був інший клуб, без стовпів, то він у стіні колупався, аж тут і жіночка одна з ним познайомилась. Колі аби зав'язати розмову, а там пішло-поїхало, може він і горох молотити. Додому її провів, туди-сюди, познайомилися ближче, відзначив він, що вона старша за нього, але ще нічого, така собі пружна жіночка. Вона зразу окреслила в інтимі межі припустимого. Коля в цьому плані дивиться на речі з сучасних позицій: кого яким темпераментом обдарувала природа. Та його вразило, що, окрім інтимних стосунків, їх більше ніщо не зв'язувало: посідають і телевізор мовчки дивляться. Не було ніяких тем для розмов, він швидко своєю чутливою душею зрозумів, що їй нецікаві усілякі «високі матерії», — а про все інше було вже перебалакано. Кілька місяців зустрічались, були одного разу в гостях у знайомих, і там вона так Колю охарактеризувала: «НОРМАЛЬНИЙ МУЖЧИНА»!

ЛЕДАЧИЙ КІТ

Одного спекотного холерного дня, коли пляжі збезлюділи не тільки в карантинній Одесі, а й у Києві, я «закадрив» (а може, то мене «зняли»?) одну особу. Тоді таких довгоногих, зграбних і вродливих дівчат у нашім славнім граді можна було на пальцях злічити.

Їхали з концерту в одному тролейбусі. Вийшли на одній зупинці. Я спинив її та й кажу:

— Я — Юрій Логвин. Малюю все прекрасне. Хочу намалювати вас.

— А я про вас чула. Мені розповідали... — І усміхається приязно.

— Невже? Де?

— На побаченні... у в'язниці.

— Ха! Он уже куди про мене слава дійшла!..

А сам думаю: «Це або чортів фраєр Вовчик, бо він справді був гожий хлопець... Або... Невже хтось із тих молодих радикалів, що сіли?.. Щоправда, я давно від них віддалився, тож сумнівно, щоб тепер когось із них цікавив». Та саме це припущення виявилося слушним. Однак не про те сьогодні мова. А тоді я собі сказав: «Не квапся розпитувати далі — як треба, то сама розповість».

Умовилися зустрітись через три дні. А за цей час я заручився згодою одного мого приятеля, тепер відомого на всю Україну лікаря, що на кілька годин зможу використати його помешкання. Власне, і не його, бо він сам тимчасово там мешкав — доглядав за квартирою і кота годував.

Приятель зустрів нас уже в дверях і попередив, що за три години він повернеться.

Мені не довелось пояснювати дівчині, що я хочу малювати її оголену. Тільки-но зачинилися за лікарем двері, вона стягла з себе легеньку блакитну сукеночку, чорну шовкову комбінацію й умостилася на канапі, спиною до мене. І, щоб не нудитись, узялася читати якусь книжку.

А на краю канапи спав гладкий смугастий котяра.

Зрештою моя Модель стомилась і простяглася на канапі. Тоді й котяра встав, потягся, дряпанув пазурами по обшивці, потерся вусатою мордою об ледь зігнуті коліна дівчини і вмостився в неї на ногах.

Довелося зняти кота з канапи.

Тепер я малював Модель лежачу. Кіт важко скочив на канапу і знов умостився в неї на ногах. Довелося вигнати його до кухні й щільно причинити двері. Котяра якийсь час ображено і хрипко нявчав, але зрештою замовк.

Один за одним пішло кілька миттєвих начерків чорнильною ручкою. Це тоді був мій улюблений, «коронний» інструмент.

Нараз угорі щось хряснуло, дзенькнуло — і розлігся котячий лемент. Рвучко обертаюсь до широкого яскравого вікна — штора з одного боку обірвалась і зависла вниз, а на ній розгойдується котяра і перелякано нявчить...

Довелося ставити стільця й віддирати котячі пазурі від мереживної шторі. Кинув котяру на канапу, і це ледащо, як у цирку, незрушно стало на чотири лапи, навіть не похитнулось, а тоді одразу ж згорнулося клубочком біля Моделі і солодко замуркотіло.

Тепер можна було спокійно працювати. Але... невблаганний годинник уже відміряв умовлені три години. І ще не встигла Модель у ванній причепуритись, як клацнув ключ, рипнули одні двері, другі — і вступив мій пунктуальний приятель.

Назустріч йому із ванної вийшла Модель. Охайна, чепурна. Особливо вражало її розкішне попелясте волосся, ретельно і вміло викладене на голові.

— До речі, як звати вашого кота?.. — проникливо й улесливо спитала Модель.

— Кузя... Кузя! — покликав Лікар.

Котяра нашорошив вуха, кліпнув одним оком і зараз же знову заплющив його.

Тоді Лікар узяв Кузю за передні лапи й перевернув його на спину. Кіт так і застиг.

— Отак і лежатиме, ледащо, аж поки я повернусь із магазину з рибкою. Правду кажу. Ледацюга страшенний!

Ми пройшлися до тролейбусної зупинки, попрощалися з Моделлю і повернулись, уже вдвох, до помешкання.

Здоровенний смугастий Кузя лежав у тій самій позі — навзнак із задертими лапами.

P. S. З Моделлю ми ще не один раз бачились, але що далі, то незатишніше ставало мені з її оточенням. Не скажу нічого поганого про жіноцтво. А от молодики надто вже були натреновані, «накачані», а старші чоловіки надміру чемні й уважні до кожного мого слова і взагалі до моєї персони. Я це відчув навіть раніше, ніж мене почали по-справжньому брати під зябра... А тут ще й обставини так вдало склалися, що я на пару років полишив матір городів Руських...

Коли повернувся, Лікар сказав мені, що кіт Кузя захворів на чумку, і його довелось приспати.

А з Моделлю я більше не зустрічався.

Юра ЛОГВИН

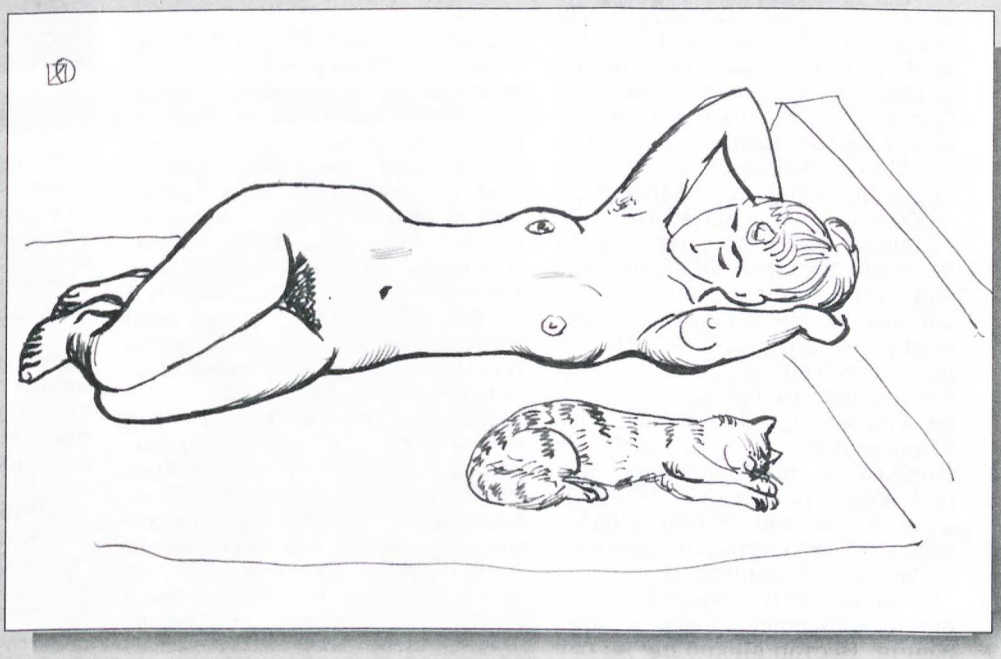

Батько Махно (в центрі) в оточенні повстанців

ЛЮБО,

Юрій КЛЮЧ

НА ПАРНАСІ

З приватного життя отамана

Згідно з портретними характеристиками, що їх залишили нам сучасники Нестора Івановича Махна, він аж ніяк не був писаним красенем. Н. Сухогорська: «Колишній матрос Щусь, що деякий час навіть змагався з Махном за владу,... був, на противагу Махну, дуже гарний». В. Бєлаш, начальник штабу «батька»: «... До мене долинув напівжіночий голос... Махно скидався на розмальовану ляльку. Нижче середнього зросту, рухливий, з маленьким обличчям та кирпатим носом, бистрими карими очима, з довгим волоссям, яке спадало на шию і плечі, він здавався хлопчиком».

Проте відомо, що на час першого арешту, в двадцятирічному віці, він був уже одружений. Як стверджує донецький краєзнавець Т. Беспечний, «з першою дружиною його звели мати та брати, сподіваючись таким чином відволікти хлопця від «Спілки бідних хліборобів». Молода дружина побачила чоловіка за «роботою» і пішла від нього».

Цілком імовірно, що перша Махнова дружина, вихована, як і більшість тогочасних жінок, за догмою «шлюби вершаться на небесах», не розірвала б з Нестором, коли б він за терористичними актами та експропріаціями не забував про матеріальне забезпечення сім'ї та інтимну близькість, яка асоціювалася в цієї жінки із щастям материнства. З відсутністю інших радощів, яких зазнають із чоловіком у ліжку, вона б змирилася.

Незважаючи на участь у «Спілці бідних хліборобів» і невдале одруження, Нестор Махно ще не був на той час сформованою особистістю. У знаменитій Бутирці він познайомився з анархістом Аршиновим. Його земляк Назар Зуйченко, заарештований у тій же справі, згадував: «В одній камері з ним був доволі відомий серед анархістів Петро Мар'їн (Аршинов), який став для Нестора учителем та ідейним наставником, формуючи в ньому погляди й переконання анархіста». Цей чоловік не тільки впливав на політичну свідомість свого вихованця, а й розширював його освіту. Остання з дружин «батька», вчителька Галина Кузьменко, визнавала: «За чотирнадцять років спільного життя переконалась у тому, що Нестор Іванович знанням деяких предметів переважав мене, і науку цю спізнав він у в'язниці».

Аршинов, який не раз бував за кордоном, безперечно, знав, що таке садизм та мазохізм, і, намагаючись зміцнити волю свого учня і закласти якесь підгрунтя під страждання, розповідав Несторові про ці поняття. Тому й поводився юний в'язень, простий сільський хлопець, перед тюремниками зухвало. Як зазначає той-таки Н. Зуйченко, «закутий по руках і ногах у кайдани, він завжди сперечався з тюремним начальством, одверто висловлював йому своє презирство».

Незадовго до ув'язнення Нестор знайомиться з Анастасією Васецькою, з якою листується протягом усіх років каторги. Але, вийшовши на волю й потрапивши, нарешті, до рідного села, він не поспішає скріпити шлюбом перевірене часом знайомство і одружується з нею аж через вісім місяців. Здавалося, чого б то зволікати молодому, зголоднілому за

Г.А.Кузьменко. Гуляйполе. 20-і роки

жіночим тілом чоловікові? Та, певно, зерна мазохізму, закладені у підсвідомість за мурами Бутирки, а також хвороба (у в'язниці він захворів на туберкульоз) викликають у нього сумніви щодо доцільності подружнього життя.

Тепер Махно уже не простий бойовик-терорист — він профспілковий лідер, згодом голова «Гуляйпільського комітету захисту революції», але ще не «батько», якому вибачають усілякі вибрики. Вибачають і бояться його. Як і кожному, хто хоче повести за собою людей і мати у своїх руках владу, йому потрібна підтримка обивателів, а вони радше підуть за зразковим сім'янином, аніж за людиною, від якої пішла дру-

БРАТТЯ, ЛЮБО...

жина і яка згодом ославила й покинула другу наречену.

Отож Нестор знову одружується. Та спільне життя з Анастасією швидко набридає: одноманітні любощі, зумовлені патріархальним вихованням дружини, народження дитини... Махно ж перебував у полоні сексуальних мрій: сильна вольова жінка знущається над ним, упокорює його плоть і додає сил у боротьбі за владу...

І Махно засумував. У цей період життя його увагу привертає Маруся Никифорова, — більш відома в історії як знаменита «отаманша Маруся», — з якою Нестор Іванович зустрічається у службових справах. За вдачею вони були дуже подібні, а за законами фізики два однополюсні елементи мають взаємно відштовхуватись. За спогадами Віктора Бєлаша, Никифорова гостро критикувала Нестора Івановича: «Якось зайшла до нас Маруся Никифорова з трьома монархістами. Вона виступила проти групи й Махна, звинувачуючи нас у тому, що ми керували селом, мало проповідуючи ідеї анархізму, і не притискали поміщиків та буржуазію». Хіба ж міг стерпіти таке запальний і самовпевнений Махно? Проте, коли його повідомили, що в Олександрівську (нині Запоріжжя) Никифорову заарештував повітовий комісар, він, за спогадами того ж таки В. Бєлаша, розгнівано кричить у телефонну трубку: «Ах ти ж, клята душа, запам'ятай: якщо не звільниш її негайно, то знай, що в цю ж ніч підпалимо твій будинок!» — а тоді збирає загін «Чорної гвардії» і мчить на допомогу Марусі.

Нестора Івановича в глибинах душі приваблює ця непокірлива анархістка, яка згодом стане відома на Україні своїми бузувірствами. Вона будить у ньому надію знайти те, чого він раніше не спізнав з жодною жінкою. Та Никифорова була одружена з відомим польським анархо-терористом Бжостеком, до того ж не сприймала вона Махна як ідейного анархіста і зовсім не бачила в ньому привабливих чоловічих якостей. До кінця життя Нестор Іванович лишився для неї хитрим сільським п'яничкою, з якого жінки тільки потішалися б, коли б він не нагнав на них страху з допомогою зброї.

Невідомо, як би все склалося далі, коли б не окупація України німецькими військами. Загін під проводом Марусі з боями відходить на Ростов, а Махно потрапляє спершу до Москви, а потім до Петрограда.

Що ж до Анастасії, то її подальшу долю висвітлює у своїх спогадах анархістка Іда Мет, з якою Махно не раз зустрічався згодом на еміграції в Парижі. «Хтось сказав дружині, що він загинув, і вона знову вийшла заміж, а дитина померла. Махно більше ніколи не бачився з нею».

Повернувшись із Петрограда на Україну, Нестор Іванович організовує своїх прибічників і знову починає збройну боротьбу проти німців, петлюрівців та місцевої буржуазії.

З третьою дружиною, телефоністкою села Велика Михайлівка, Олександрівського повіту, Тіною, він зустрічається у жовтні 1918 року, коли його за вдалий бій під Дібрівкою повстанці стали величати «батьком». Тіна не була селянкою, її не тримали хатні клопоти та господарство, і тому, на відміну від двох попередніх Махнових дружин, вона нехтувала роллю хранительки сімейного вогнища, яка терпляче сидить і чекає на чоловіка в рідній домівці. Натомість вона гасала із п'яним «батьком» під кулями. Ось як описує один з епізодів їхнього «сімейного життя» В. Бєлаш: «Махно п'яний, напідпитку й повстанці. Наша поразка була жорстокою, 170 чоловік загинуло. А ми зі 180-ма бійцями, встигнувши вийти із села із пораненим Щусем і жінкою Махна Тіною, поховались у степових байраках». Хоча дружина вдовольняла найпотаємніші сексуальні забаганки Нестора Івановича, невдовзі вони розлучилися. Тіні бракувало сміливості протистояти п'яним істерикам чоловіка. А сам Махно зрозумів, що, незважаючи на винахідливість у ліжку, в її душі живе лише трепетний страх перед владою отамана, а не якісь інші почуття.

Попри поодинокі поразки, загони під проводом «батька» зростають і перетворюються на грізну силу. Отож більшовики змушені укласти з ним угоду. Махно стає комбригом у Задніпровській дивізії, яку очолює П. Дибенко разом зі своїм політкомісаром і водночас дружиною — відомою революціонеркою Олександрою Коллонтай, яка згодом стане радянським дипломатом і напише книжку «Крилатий Ерос» про роль і становище жінки в новому суспільстві. Комісарці Коллонтай імпонувала постать Нестора Махна, і вона намагалась вселити у роз'ятрену похітливими бажаннями душу отамана свої ідеї вільного кохання, викладені згодом у «Крилатому Еросі», і через секс зробити з анархіста більшовика, вірного бійця за комуністичні ідеали.

Можливо, Олександра Михайлівна таки перетягнула б непо-

Г.А.Кузьменко. Джезказган. 70-і роки

Одне з гасел махновців

кірного «батька» під червоні стяги, коли б поруч нього не була його давня симпатія, комісар бригади Маруся Никифорова. У загартованої тюрмами анархістки не лежала душа до більшовиків та їхніх методів керівництва. До того ж петроградські й московські газети розпочали компрометацію махновщини, посилаючись на Марусині діяння. Та Никифорова продовжувала безглузді експропріації по містах і селах.

Нестор Іванович, симпатизуючи Марусі й сподіваючись на взаємність, чимдуж намагається оборонити її від критики, навіть відсторонює від участі в бойових діях. Павло Дибенко, відвідавши бригаду Махна, розповідав: «Розгорнуто дитячі садки, «диткомуни». По цій лінії Махно скерував Марусю Никифорову, вирішивши не підпускати її до військової роботи». Ображена Маруся і далі викидає коники, як і раніше, не звертаючи жодної уваги на Махна як на чоловіка. Терпінню керівництва Червоної армії, до якої належали загони «батька», настає край, і Махно змушений скоритися вирокові суду: за свавілля і бандитизм Никифорову на півроку позбавлено права займати відповідальні керівні посади».

Певне, комбриг Махно й міг би пом'якшити Марусину долю, коли б на той час не одружився з Галиною Кузьменко, яка цілковито заволоділа душею і тілом Нестора Івановича. Секретар відомого радянського діяча Л. Каменєва так змалював перебування свого патрона у близькому оточенні «батька»: «Хазяйнувала жінка Махна — його особистий секретар, гарна молода українка. Наближені до Махна пошепки сказали Каменєву, що Марусю до штабу Махна більше не пускають».

Галина Кузьменко здобула освіту в Добровеличківській жіночій семінарії. Пуританські умови цього навчального закладу, тривале жіноче оточення та й вроджені нахили призвели до того, що вона стала бісексуалкою-садисткою. Н. Сухогорська згадувала: «Дуже гарна брюнетка, висока, з чарівними темними очима і свіжим, хоча й смаглим, кольором обличчя. Часто їздила верхи і тоді надягала чоловічий костюм, ходила в атаку, стріляла з кулемета».

Газета «Наша жизнь», яка видавалась у 1919 році в Єлисаветграді (нині Кіровоград) і яку знайшов в архівах кіровоградський письменник Володимир Кобзар, писала: «Один з махновців згвалтував жінку, дружина Махна, дізнавшись про це, власноручно розстріляла гвалтівника».

Кузьменко залюбки вдовольняла мазохістські забаганки слабосилого в ліжку через хворобу та численні поранення Махна, що за ним, як за кам'яною стіною, могла в непевний час громадянської війни не думати про матеріальні труднощі. Але це зовсім не заважало їй віддаватися коханню з Фенею Гоєнко, тимчасову розлуку з якою Галина, судячи із щоденникових записів, болісно переживала: «Сьогодні Феня нас залишила. Мені так шкода... Як виявилося, вона потрібна була тільки мені... А думка була залишитися де-небудь укупі з нею». Галина, вчителька за фахом, обіймала у махновців посаду голови спілки народної освіти, яка була створена спеціально для неї. Відчуваючи в Марусі Никифоровій суперницю, вона усе далі й далі відсуває її від Махна. І зрештою Никифорова його покидає, незважаючи на те, що Нестор Іванович, зрозумівши підступність більшовиків, розриває з ними угоду. В. Бєлаш згадує зустріч колишніх бойових друзів у Великому Токмаку: «Тут він зустрівся з Марусею Никифоровою, яка організувала групу з 60 терористів-анархістів. Вона вимагала грошей на справи підпілля, але Махно їй відмовив, і вони ледве не постріляли-ся».

Н.І.Махно з дочкою. Париж

У квітні 1922 року Махно з невеликим загоном вірних бойових товаришів опиняється у столиці Румунії Бухаресті, звідки вони переправляються до Польщі. Там їх розміщують у таборі інтернованих, а згодом, звинувативши в організації збройного повстання, переводять до Варшавської в'язниці. Галина Кузьменко свідчить: «Тут, у в'язниці, я народила дочку Олену». Вже переходячи румунський кордон, 28 серпня 1921 року, Кузьменко була вагітна. Про це згадує В. Бєлаш: «Уже біля самої води (ідеться про берег Дністра) Задов зняв з пальця золотий перстень і дав його вагітній Галині Андріївні, жінці Махна».

Зіставляючи дати, неважко добачити, що термін вагітності тоді був ще невеликий, отож її можна було перервати. Проте Галина не зробила цього, знаючи, що Нестор Іванович мріє про дітей, а отже, не покине її напризволяще. Втішало її і те, що поряд була кохана Феня, котру, здавшись на настійні прохання вагітної дружини, Махно взяв із собою. Але 20 серпня, коли до жаданої свободи лишалися лічені дні, Феня Гоєнко та ще кілька махновців гинуть у бою на південь від станції Апостолове...

У Парижі, де кінець кінцем оселяється подружжя, Нестор Іванович постає у спогадах Іди Мет як люблячий батько: «Махно палко любив дочку. Я не знаю, якими були їхні стосунки наприкінці життя, але коли дівчинка була маленька, Махно без кінця вовтузився з нею, балував».

Народження дитини не пригасило садистських нахилів Галини. Іда Мет із сумом згадує про такі факти: «Часто на людях дружина всіляко старалася скомпрометувати Махна, морально його принизити. На правій щоці в нього зберігся великий і глибокий шрам, що спускався до нижньої губи. Це був слід від удару, завданого йому дружиною».

Однак, незважаючи ні на що, вони й далі живуть разом...

За химерним збігом обставин, а може, й через забаганку дружини, урну з прахом Нестора Махна замурували в стіні на цвинтарі Пер-Лашез, поряд з вісімнадцятьма французькими комунарами, яких більшовики, на відміну від «батька», зарахували до сонму святих. Доля розпорядилася так, щоб і по смерті Махно у стражданнях діставав насолоду.

Юрій КЛЮЧ

1001 вірш для Шахразади

Анатолій КРИЛОВЕЦЬ

ХОДИТЬ

ПО ЗЕМЛІ

НЕМАЛО

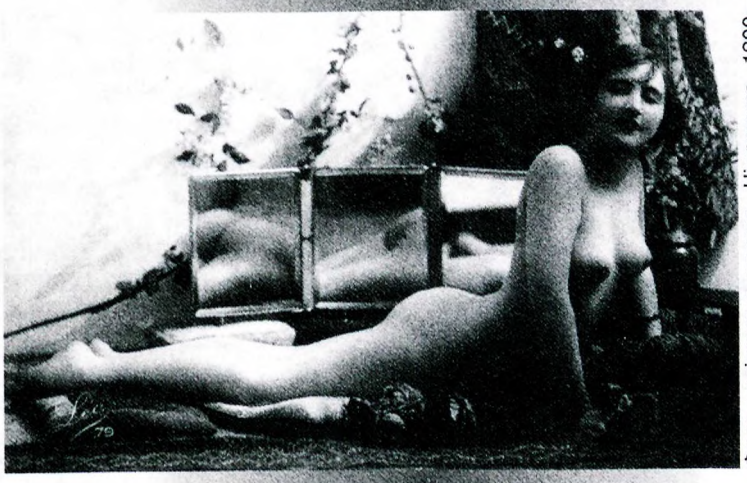

Фото невідомого автора. Німеччина, 1900—1920

ГРАЦІЙ

❤

... В тебе заходжу. Тіл двох биття.
Плоті тертя — це найвище буття.
Щастя! Благання! Кохання! Оргазму!
Простір згортається в лійку од спазмів.
В тебе шалений свій дух переллю.
Чуєш: у лоно пульсую-люблю.
Стогнуть пружини, зітхають і охають.
Скільки, кохана, ти мною не кохана!
Ноги злетіли в зоряне небо!
Хочу заглибитись глибше у тебе.
Вічність спресована в мить і світи.
Тільки два рухи: туди і сюди.
Збіглись водно і кінець, і початок.
Жити й умерти, мовчати й кричати...
Ошаленій, розтерзай, обезумій!..
Позачасовість. Проснувся Везувій.

❤

За стіною ліжко рипить.
Наче птиця, жінка кричить.
О, блаженства солодкий стогін...
Ми промчали сто раз по сто гін!
І з натхнення, з кохання з того
Неймовірно високим стогом
Проросло аж у Всесвіт щастя...
Вік кричати — не докричаться!
А кругом — така завірюха!
Цілий світ згортає у вухо.
Віддається воно стіні.
... Чути з інших вимірів: «Ні...
Мій коханий... не треба... не мо'на...» —
Й розцвітає душі анемона.
... Потім довго ліжко рипить.
Вже віками жінка кричить...

ЧОЛОВІК

Лишилось ще з дитячих літ
(Про юність нічого й казати):
Увесь стрункий жіночий світ
Жагуче хочеш обійняти

Благословенна вічна хіть —
Не тіла, а душі потреба.
В майбутнє з тьми тисячоліть
Шалений крик летить до неба:

З одною — з усіма пошлюб!..
О, де ти, справжності основа?..
Всім однолюбам однолюб,
Всім казановам Казанова.

❤

Неземна припливає до мене любов.
Аеліто! Моя Аеліто!
(З юнацьких віршів)

Вже минає половина літа,
Провиса крізь осінь до зими.
Виринає постать Аеліти
З хаосу космічної пітьми.

Ніг таких, грудей, тендітних талій
Ще не знав старий Чумацький Шлях.
Кров бурлить, неначе води талі
У крутих весняних ручаях.

Ходить по землі немало грацій,
Вдома щастя жде мене сумне.
Та з усіх на світі гравітацій —
Знаю: ця до скону не мине.

Вип'є із грудей останні сили
Й кине на дорозі верстовій...
Я тебе в житті не зрадив, мила,
Та душа, прости, належить їй,

Аеліті, невтолимій мрії,
Що у небо вічно порива...
О моя незаймана повіє,
Нерозрадна муко світова!..

НАТАЛІЯ ГЕРАСИМЕНКО:

ПОШУКИ ІДЕАЛЬНОГО ОБРАЗУ

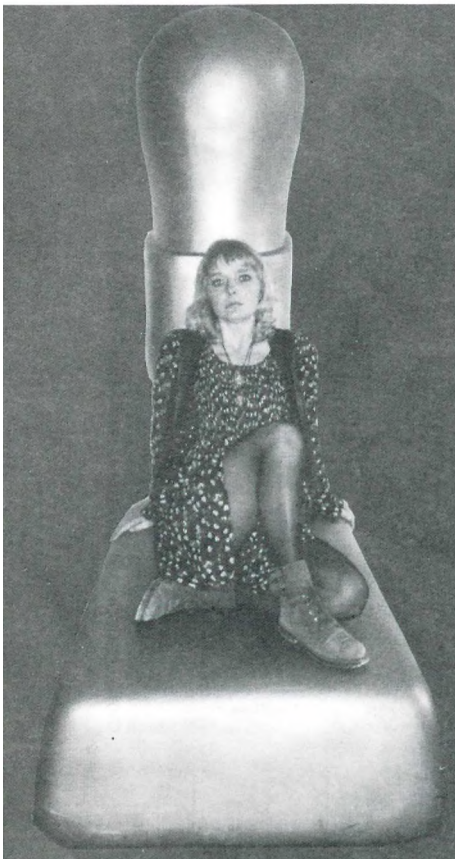

КИЯНКА Наталія Герасименко пише богів і героїв (цикл робіт за давньогрецькими легендами та міфами). Хтось би міг і закинути живописцеві: чи актуальний на сьогодні такий підхід? Але ж природа людська загалом незмінна: й через віки існуватиме любов, потяг до прекрасного, подвиг, жертовність (як і, звичайно, їхні антиподи). Виходить, уся, так би мовити, актуальність полотен художниці — ось вона. Й попри всю їхню метафоричність, вони, безперечно, про людей — і для людей — сучасних.

Завдяки тому незбагненному диву, що зветься винятковими душевними якостями плюс високі рівень культури та ступінь творчих здібностей, Наталії вдалося винайти образ думки й емоції, почуття й дії. Вона виводить духовне за рамки камерності, наділяючи його загальнолюдською значущістю. І коли в давніших картинах зверталася до портретної схожості («Роздуми») чи, сказати б, до портретності взагалі (триптих «Музика»), з часом прийшла до образів умовних. Зрештою, для неї більше важить подія, ситуація через людей (богів), аніж самі люди (боги) через подію, ситуацію. Людина-знак із ледь наміченими рисами обличчя — найкраще підходить для цього. Пошуки ідеального образу поступово приводять до їх сталої архітектоніки. Ну, а щодо пишності форм, то в Наталії — свої переконання: вона намагається виражати життя в його позитивах, тож і образна фактурність не може бути позначена хирлявістю, ущербністю, — звідси й проситься на полотно повнокровне буття як ідеальний образ позитивності.

Ірина Рябініна
(Фото автора)

ГАЛЕРЕЯ

БИТВА. 1991. Полотно, олія. 150 x 150

ЧУДОВИЙ УЛОВ. 1993. Полотно, олія. 100 x 100

ГЕРОЙ. 1992. Полотно, олія. 100 x 100

МОРСЬКА ПРОГУЛЯНКА. 1992. Полотно, олія, 80 x 120

На фото — Наталія Герасименко

ЛЕЛЬ

ХРАМ ГОЙТОСИРА

ВІРТУАЛЬНІ ОРГІЇ

АЛЬТАНКА

У НАС, СХОЖЕ, З'ЯВИЛИСЬ НОВІ СЕКСУАЛЬНІ МЕНШИНИ

... Він має 33 роки. Як кажуть — це вік Христа. Має довге світле волосся, зав'язане тугими вузлами. Модерний стейтівський кашкетик. Прізвисько — Павук. Такий собі демонічний зеленоокий молодик з якоюсь примарною вродою, як той болотний вогник, що заманює людей на трясовину. Поруч з ним завжди персональний комп'ютер «Пентіум», з «генами», за його словами, Казанови.

— Стасе, що вас спонукало зайнятися комп'ютерним сексом?

— Мабуть, саме життя. А головне, що це безпечно в плані зараження СНІДом та «венерою». І неймовірно цікаво. Спробуй — дізнаєшся... До двадцяти восьми років я перебував у шлюбі з, як мені здавалось, фригідною дружиною, у котрої, як я потім випадково дізнався, було більше коханців, ніж волосся на її голові. Більше ніколи не одружуся! Нещодавно познайомився з одним стейтівським хлопчиною.

— А де ви з ним познайомилися?

— В Інтернеті. Ні, з моїм «лавбоєм» ми поки що не бачились. Зустрічаємося лише у віртуальній реальності, обмінюємося з ним еротичними посланнями. Нам цього поки досить. Хоча я його відчуваю всім своїм нутром. І не лише з ним. (Для більшої наочності Павук використовує «іграшки з секс-шопу», що імітують жіночу плоть).

«Щось тут не те», — зненацька гупнуло в мене у голові.

— Якщо ваш інтимний друг — мужчина, то до чого тут «жіноча плоть»? — питаю я «аса-віртуальника».

— Байдуже, у що, — запевняє мене Павук. — Народи долюдської цивілізації були андрогінами, двостатевими. Це вже потім вони поділилися на «половинки» — чоловіків та жінок. Відтоді шукають одне одного. Ось я, здається, знайшов свою половинку.

— А скільки коштує вам переказ послань до США? Чи не дешевше тут поговорити по телефону з гарними дівчатами, домовитися про зустріч, познайомитися?

— Ні. E-Mail дешевша від телефону. Ми з моїм другом працюємо у діалоговому режимі. Якщо зібрати всі мої фрази докупи, то вийде приблизно дві сторінки тексту. І якби я їх промовив по телефону, то це б коштувало приблизно десять доларів і забрало б хвилин п'ять. А пересилання факсом потребує хвилини дві (чотири долари), а щоб упевнитися в тому, що документ знайшов адресата і його можна прочитати, — ще стільки ж. Ну, а за розцінками нашого Релкому (а це, май на увазі, суто комерційна мережа) цей же документ обійдеться мені лише у двадцять центів. Економія очевидна. Ти не подумай, що я «голубий», — передбачає моє запитання Павук.

— Я жіноцтво, взагалі, поважаю, але не на фізичному рівні. У віртуальній реальності вони цікавіші...

«Ну що ж, йому видніше», — подумав я. Хоча особисто мені подобаються звичайнісінькі земні дівчата. І блондинки, і чорнявки. Була б людина хороша. Наприклад, як моя Галя, з котрою я скоро одружусь.

Зненацька у комп'ютері щось дзенькає, і на екрані з'являється напис: «Я жадаю тебе! Цілуй мене палко! Візьми мене!» — Це до нас підключився його коханий хлопець.

На Стасовому дисплеї літери плавно перетворилися на крапки, з яких сформувалися червоні жіночі уста, які трансформувались у стиглу красуленьку з пишними формами та осиною талією. Дівуля, продемонструвавши всі свої інтимні принади, повернулася до нас спиною і заклично пограла

своїми пишними сідницями.

Комп'ютерний маніпулятор звідкись дістав анальну «іграшку» з секс-шопу і поставив біля Павука, котрий вже хотів почати себе туди втискати. «Це вже явний перебір, — вирішив я. — Не інтерв'ю, а якийсь сеанс порнографії». І сказав про це Павукові. Він сприйняв це як належить: вгамувався, попросив вибачення у свого респондента і переніс свій секс-сеанс на наступний день.

А ось «Пентіум» з генами Казанови вгамувати було не просто. Він включив свій «морфер». (Пам'ятаєте передачу «Що, де, коли?». Там обличчя вдягнених людей трансформувалися одне в інше. А тут різні оголені персони злягалися одне з одним.) А наш «неформальний» програміст Стас продовжує плести своє павутиння. І мені разом з ним довелося блукати хащами сайсів Інтернету, і не лише. Дискети у його руках з'являються, наче карти в руках фокусника. Павук виводить на екран фотознімки з «Плейбоя» та «Пентхауса», відтворюючи навіть звук, прокручує анімацію та звукозаписи... Дикторський текст еротичних фільмів ми слухаємо через аудіосистему комп'ютера...

— Але ж серед «інтернавтів» трапляються і школярики, і підлітки. Вас не мучать докори сумління, що вони матимуть змогу слідкувати за вашим інтимним діалогом з тим хлопцем та з групою секс-однодумців? Бо повідомлення, надіслані у будь-яку з таких «секс-кімнат», обов'язково з'являться на екранах комп'ютерів усіх її учасників практично синхронно.

— За дітьми повинні пильнувати їхні батьки. Нехай ставлять свій домашній комп'ютер на видноті, а не у закутку в сина. Бо Інтернет — це якраз саме те місце, де можна зустріти безліч людей, тому не треба перетворювати Інтернет на няню... Тут треба бути уважним, тому що на обговорення в «кімнатах» виносяться різні думки, тут побутують різні нахили та мораль.

Уже не вперше чуємо думки з приводу того, що в Інтернеті з'явилось багато порнографічного матеріалу. Розмовляю з членами Київського Інтернет-клубу.

— Чи можна робити висновки про те, що Інтернет вщент наповнений сексуальними збоченцями? — запитали ми у Віктора Фесенка.

— У жодному разі. Це явне перебільшення. Непристойні матеріали можна знайти лише у тому випадку, якщо шукати їх свідомо та цілеспрямовано.

Олексій З. також «інтернавт». Але він має іншу точку зору:

— Відшукати подібний матеріал в Інтернеті дуже просто. Треба лише знати, де шукати, та натиснути потрібні клавіші.

Так, мабуть, тим, хто має доступ до системи Інтернет, слід бути обережними.

Агафон ДІДЕНКО, журналіст

ПЕНіs-КЛУБ

ЯК ЗБІЛЬШИТИ СВІЙ ЧЛЕН

Технічні прийоми — проти розміру

Нам силоміць нав'язали уявлення про те, що технічні прийоми важливіші за розміри статевого органа. Я з цим не зовсім згоден. Головне моє заперечення полягає в тому, що це питання набагато складніше, і більшість експертів у цій галузі вважають за краще не казати усієї правди. Насправді технічні прийоми і розміри члена однаково важливі. Пересічний громадянин, безумовно, погодиться з припущенням, що технічне вміння має у статевому акті переваги. Якби нам запропонували вибір між неповоротким і невправним фігляром з пенісом завдовжки 22 сантиметри і м'яким, вродливим і ввічливим магнатом, у якого знаряддя не довше за дванадцятисантиметровий стручок, більшість із нас віддасть перевагу останньому. Проте серед чоловіків однакової привабливості, з однаковими манерами і сексуально-технічними прийомами, безумовно, ми б обрали того, у котрого більший член (за умови, звичайно, що партнерові його нескладно прийняти).

Не поспішають визначити, що важливіше — технічні прийоми чи розміри члена, — і дослідники, боячись, що першість, віддана великому членові, негативно позначиться на їхній теорії про переваги сексуальної техніки.

Щоб з'ясувати переваги великого члена, наведемо декілька фактів, пов'язаних з анатомією жінки. Глибина її вагіни, як правило, обмежується 18 сантиметрами у збудженому стані. В такому разі чоловік з 18-сантиметровим членом зможе проникнути всередину лише на 15 см. Тоді як власник 20,5 см здатен сягнути дна. Доктор Стіллер у книзі «Розміри статевих органів» пише, що жінки зазвичай досягають оргазму завдяки ритмічному тискові на шийку матки. Але короткому пенісові (меншому за 15 см) важко дістатися цієї позначки. На додаток товстий пеніс сильніше тисне на місцину, що знаходиться нижче від клітора, розтягуючи вагінальний вхід. У іншій книзі — «Ідеальний шлюб» — інший доктор медицини, Томас ван де Вельде, ще 1930 року писав:

«Загалом слід визнати, що фалос незвичайно великого розміру більше подобається жінкам, бо він забезпечує сильніший тиск і краще тертя при зляганні. А втой час, як маленький член проникає до великої і широкої вагіни, жінка приречена страждати».

Заради збереження здорового розуму та здорової психіки чоловіки зі скромним природним дарунком мають змиритися зі своїм менш помітним статусом, ставитися до нього з гумором і не втрачати впевненості в собі. Адже пеніс, при всій різноманітності розмірів та форм, залишається дивовижним, прекрасним інструментом. Окрім того, середній за розмірами член дарує набагато більше задоволення жінкам з вузькою, неглибокою вагіною.

Гері ГРІФФІН, сексолог (США)

❤ *Сестра Наполеона Поліна мала лиху славу німфоманки й віддавала перевагу величезним чоловічим членам. Її любовний роман з італійським художником Нікколо Філіппом Аугустом де Форбіні, власником здоровенного прутня, тривав досить довго — аж поки вона почала відчувати вагінальні болі.*

❤ *У пересічного дорослого чоловіка член звичайно дорівнює 9,5 сантиметра у незбудженому стані.*

❤ *Розвиток статевих членів у чоловіків завершується до сімнадцяти років.*

Евген Ле Пойтевін. ДЕРЕВО ЖИТТЯ (з серії «Еротичні витівки»)

ЦИЦЕРІЯ

ГРУДИ, ЯКІ ЦІЛУВАВ ПРЕЗИДЕНТ КЛІНТОН

Звіт незалежного прокурора Кеннета Старра, підготовлений ним для Конгресу США, поповнився вирішальним доказом: по лінії агентства ІТАР-ТАРС надійшло фото оголених грудей Моніки Левінскі з чіткими відбитками на них губ президента Клінтона.

З джерел, близьких до ФСБ, «Лелеві» стало відомо, що знімок зроблено нелегальним російським папарацці Степаном С-ком 15 листопада 1996 року близько 22-і години у президентській кімнаті відпочинку.

«Лель» зумів роздобути унікальне фото і, втерши носа американським і світовим засобам масової інформації, виносить його на суд зацікавленої громадськості.

На звороті фото нерівним почерком, який свідчить про те, що людина писала у пітьмі, ймовірно — ховаючись за диваном, написано: «Моника расстегнула свою одежду. Клинтон жадно припал к ее обнаженной груди».

У наступному номері ми плануємо опублікувати світлину тієї частини тіла Клінтона, яку полюбляла обціловувати Моніка Левінскі.

Слідкуйте за «Лелем»!

СПОВІДАЛЬНЯ

КОЛИ ВІДСТУПАТИ НІКУДИ

Того темного, негожого березневого вечора ми обходили вже останній багатоквартирний будинок, розносячи передвиборні листівки, а при нагоді ведучи й усну агітацію за «наших» кандидатів. Виборчий округ був великий, і за минулий тиждень ми неабияк притомилися. Добре ще, коли зустрічали нас привітно, а то й до помешкання запрошували. Бо загалом траплялося всяке...

Година була вже досить пізня, і ми розійшлися поверхами поодинці, аби швидше закінчити цю марудну справу. Я подзвонив біля крайніх дверей довгого коридору. Відчинили одразу, не допитуючись із-за дверей, хто там такий і чого треба. У передпокої стояла усміхнена повновида жіночка. На мить мені здалося, ніби я вже бачив колись це обличчя. Почувши, що я агітатор, господиня привітно мовила:

— От і добре, що ви до нас завітали. Саме на вечерю втрапили. Заходьте, роздягайтеся...

Вона провела мене до затишної кімнати, всадовила у крісло, а сама, вибачившись, зникла в кухні. Я сидів, роздивляючись навколо. Та за хвилю мене почав непокоїти запах парфумів, ніжний і теж начебто знайомий. На згадку одразу ж спала одна дівчина. Я встав, відхилив ледь прочинені двері до суміжної кімнати — і побачив на канапі... її. Інну. Як потім з'ясувалося, саме того вечора вона вибралася в гостину до старшої сестри (то ось чому мені видалося знайомим обличчя господині!).

— Вітя?.. Ти?! — З несподіванки в неї аж обличчя спалахнуло.

...З Інною я познайомився ще на першому курсі. То була проста, не дуже примітна дівчина, що виросла у селі й відзначалася скромністю та добротою до всього живого. Коли десь у гурті заходила мова про речі інтимні, а надто про секс, Інна враз знічувалась і затихала. Оцією своєю щирістю та цнотливістю і вабила мене ця дівчина, і якийсь час мені навіть здавалося, що я закоханий у неї.

А потім... Потім ми якось віддалилися одне від одного, хоча, як і раніше, зустрічались в інституті й у різних компаніях. Столичне життя дуже змінило Інну: вона почала відвідувати нічні клуби, виявляти неприхований інтерес до сексуальних проблем. А одного разу, гортаючи журнал «Лель», я побачив там велике Іннине фото: вона сиділа, наче жабка, на великому темному камені біля моря, гола-голісінька, і з замріяною усмішкою дивилась у простір. Пригадую, як стислося тоді в мене серце!..

І ось ця несподівана, цілком випадкова зустріч у чужому помешканні. З першого ж погляду одне на одного між нами перебігла якась невидима іскра, електричний розряд, немовби віщуючи щось велике й невідворотне. Вражені несподіванкою і цим підсвідомим передчуттям, ми й далі мовчали — промовляли тільки наші очі. Раптом я згадав про оте фото в «Лелі», і серце мені забилось так, що, здавалося, ось-ось вискочить геть. Я швидко перевів погляд на Іннині груди й неначе вперше їх побачив. Там, на фотографії, вона сиділа проти сонця, і груди її огортала густа тінь, хоча й видно було, що вони повні та пружні. І тепер, дивлячись на них, я виразно уявляв собі, які вони великі й гарні там, під матерією, — зовсім не схожі на оті роздуті «балони» деяких топ-моделей, а живі, теплі та звабні...

Я знову звів погляд на Іннине обличчя — і потонув у глибоких, сповнених щирої приязні очах. Мабуть, саме в цю мить ми обоє зрозуміли: відступати нам нікуди, — і невтримно порвались одне до одного. Я обхопив руками її піддатливі плечі й припав устами до її гарячих уст. Інна так само жадібно обвила мою шию, неначе боялася, що пропаде без мене, як мала дитина.

— Вітю...

— Інно...

Ми вже не тямили, де ми є і що з нами діється. Нас підхопила й понесла за собою могутня гаряча хвиля. У п'янкому запамороченні я відчував тільки, як моя туга розпашіла плоть увіходить в іншу тугу розпашілу плоть і зливається з нею в єдине неподільне ціле. А у вухах гучала потужна врочиста музика, і душі наші також зливалися водно. Ми шаліли, наче змучені спрагою мандрівники у пустелі, що нарешті допалися до життєдайного джерела. Гаряча хвиля здіймала нас усе вище, аж поки винесла на найвищий гребінь, а тоді кинула вниз, геть стуманілих і знеможених...

Здавалося, минула ціла вічність. Хоч насправді усе те тривало заледве з десяток хвилин.

У двері тихенько постукали. Господиня чекала на нас із вечерею.

Віктор БАБАЄВ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Джузеппе Маццуола. Загибель АДОНІСА. 1709

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Аввакум Петрович (1620 або 1621—1682)

Протопоп, засновник російського старообрядництва, який очолив церковний розкол. Виступав проти церковних нововведень патріарха Никона, за що був 1653 р. відправлений на заслання. Виявив себе непримиренним щодо реформ і спроб царя Олександоа Михайловича замирити його з офіційною церквою. У 1682р. Аввакума та його найближчих однодумців за наказом царя спалили у зрубі. Аввакум встиг написати понад 50 творів — бесід, повчань, богословських статей, тлумачень біблійних книг, — серед яких найвідомішим є «Житіє протопопа Аввакума». Мова його творів відзначалася образністю, точністю, часом грубуватістю. У поглядах на кохання суворо дотримувався християнських канонів.

УСІМ... ХТО ШУКАЄ ЖИВОТА ВІЧНОГО

Аз їм говорив: «Безвідповідальні ви, никоняни, перед Господом Богом. Сонце, і місяць, і зорі, й саме небо кругом за сонцем крутиться, а ви... й шлюби вінчаючи, проти сонця кружляєте...» А вони відповідають: «Нам, мовляв, звелено так...» Бабоблуди, блядини діти!.. Й не лише самі творять, а й волю дають тим, хто творить... Мовляв, нам так годиться, ми, мовляв, знаємо! На те, мовляв, Бог річ сотворив, нема гріха! Яку, мовляв, бабу захотів, таку й підминай під себе. Чого посміхаєшся! Саме так вони вчать — єретики, собаки! — і так чинять! Самі блудять й іншим велять... Чи ти не відаєш того? То я сам візьму тебе за руку і поведу на те місце, де це вже було. Стань лицем на схід до едему, підведи очі свої до раю і слухай слова принадні диявола до Адама. Рече він: «Вкуси від дерева...»

Адоніс

(Див. «Лель» № 4, 1996 р.)

Абу Фірас (932—967)

Арабський поет, двоюрідний брат і вихованець еміра Сейфа ад-Дауля. Емір призначив його комендантом фортеці Манбідж на кордоні з Візантією. Доля поетова склалася трагічно: спочатку він близько семи років пробув у полоні у візантійців, а через два роки після повернення, вже по смерті еміра, загинув при спробі захопити владу у князівстві. Провідною темою поезії Абу Фіраса було оспівування рицарської доблесті та любовних переживань.

* * *

Постаріла ніч тихо, і зблідла, і зморено впала,
І — невідворотна — хвилина прощання настала.
Неначе дві верби, що вітер хитає над гаєм,
Сплела нас в обіймах та пристрасть, що краю не має.
Такі ми щасливі були, що, від заздрощів чорний,
Нам спокій би дав мимоволі й споглядач моторний...
Як швидко, о ноче, одежу свою ти зносила,
Крізь фарбу злинялу твоя сивина проступила!
Проте на докору від нас не почуєш ні слова,
Тебе ж, о світанку, ми не привітаємо знову!

Аджна

(*санскр.*) — «любовна чакра» пізніх індуїстських тантр. Її зображення складається з двопелюсткової квітки лотоса, кола, трикутника, складу «ОМ» і лінгама. Цей знак, як і інші тантричні зображення, мав магічну силу.

Адюльтер

(*франц.*) — перелюб, подружня невірність, зрада. Означає вступ особи, яка перебуває у шлюбі, у статевий зв'язок з представниками інших шлюбних пар чи з неодруженою особою.

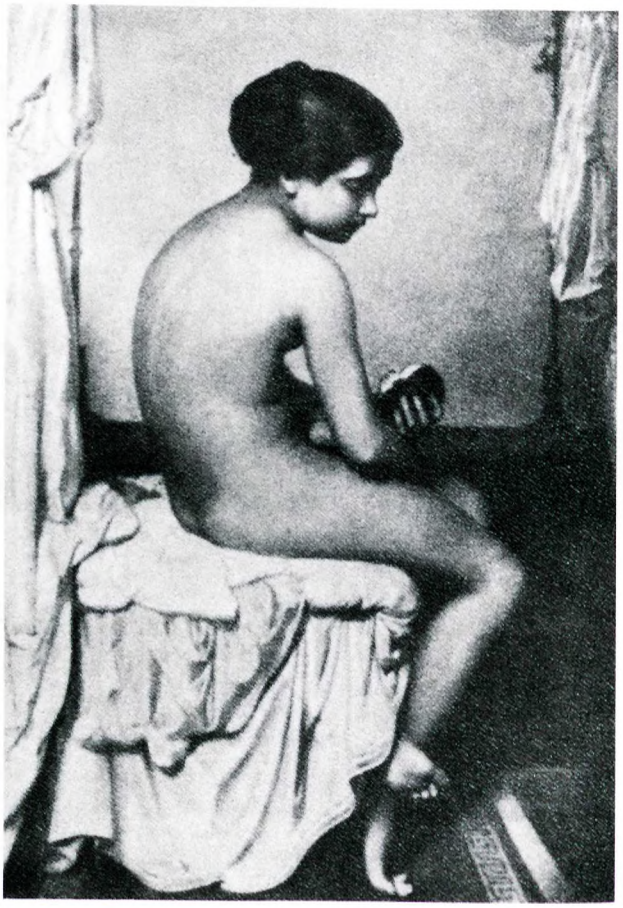

Г.АМОРІ—ДЮВАЛЬ. Етюд молодої дівчини. 1864

Авраам

— біблійний герой, ім'я якого перекладається як «батько багатьох». Народився в халдейському місті Урі, але за велінням Господнім залишив свою землю, рідних та дім батька і пішов до Ханаану, а потім до Єгипту. Біблійна історія зафіксувала в житті Авраама немало епізодів, які дають змогу скласти картину тогочасних сімейних стосунків, поглядів на кохання.

КНИГА БУТТЯ

(XII, 11—19). І сталося, як він близько прийшов до Єгипту, то сказав був до жінки своєї Сарри: «Отож то я знаю, що ти жінка вродлива з обличчя.

І станеться, як побачать тебе єгиптяни й скажуть: Це жінка його, — то вони мене вб'ють, а тебе позоставлять живою.

Скажи ж, що сестра моя ти, — щоб добре було через тебе мені, і щоб я позостався живий через тебе».

І сталось, як прийшов був Авраам до Єгипту, то єгиптяни побачили жінку, що дуже вродлива вона.

І побачили її вельможі фараонові, і хвалили її перед фараоном. І взята була та жінка до дому фараонового.

І він для Авраама добро вчинив через неї. І одержав той дрібну та велику худобу, і осли, і раби, і невільниці, і ослиці, і верблюди.

І вдарив Господь фараона та дім його великими поразами через Сарру, Авраамову жінку.

І прикликав фараон Авраама й сказав: «Що ж то мені ти вчинив? Чому не сказав мені, що вона — твоя жінка?

Для чого сказав ти: Вона моя сестра? І я собі взяв був за жінку її. А тепер ось жінка твоя, — візьми та й іди!»

(XVI, 1—4) А Сарра, Авраамова жінка, не родила йому. І в неї була єгиптянка невільниця, а ймення їй Агар.

І сказала Сарра Авраамові: «Ось Господь затримав мене від породу. Прийди ж до моєї невільниці, — може, від неї одержу я сина». І послухався Авраам голосу Сарри.

І взяла Сарра, Авраамова жінка, єгиптянку Агар, свою невільницю, по десяти літах перебування Авраамового в землі ханаанській, і дала її Авраамові, чоловікові своєму, за жінку.

І він увійшов до Агари, — і вона зачала.

(XVIII, 10—12) «... І ось буде син у Сарри, жінки твоєї...» А Сарра це чула при вході намету, що був за Ним.

Авраам та Сарра старі були, віку похилого. У Сарри перестало бувати звичайне жіноче.

І засміялася Сарра в нутрі своїм, говорячи: «Коли я зів'яла, то як станеться розкіш мені? Таж пан мій старий!»

(XXI, 2—5) І Сарра зачала, і породила сина Авраамові в старості його на означений час, що про нього сказав йому Бог.

А Авраам був віку сто літ, як уродився йому Ісак, син його.

Абу-ль-атахія (748-825)

Справжнє ім'я цього арабського поета — Абу Ісхак Ісмаїл ібн аль Касим. Народився він у сім'ї лікаря, змолоду працював гончарем. У своїх ранніх віршах поет припускався глузувань на адресу багдадської знаті, що здобуло йому неабияку популярність серед бідноти міста. Писав Абу-ль-Атахія простою мовою, що значно полегшувало сприйняття його поезій.

Найбільшу славу поетові принесла анакреонтична і любовна лірика, яка, на жаль, збереглася лише в уривках. У пізній період творчості поклав початок жанрові «зухдіят», до якого належить лірика філософсько-аскетичного змісту.

* * *

Кохана, своєю красою цвіти!
За діву язицьку прекрасніша ти.
З тобою забуду всі радощі раю,
Едемського саду солодкі світи.

* * *

Їй, що не вірить мені, скажи:
Моє серце в вогні, скажи.
То не Бог покарав мене,
Фатум злий скатував мене.
Розум оповила пітьма,
І без тебе життя нема!
Я у розпачі, змучивсь я,
Й ні за що не ручуся я!

Переклав Сергій ЧИРКОВ

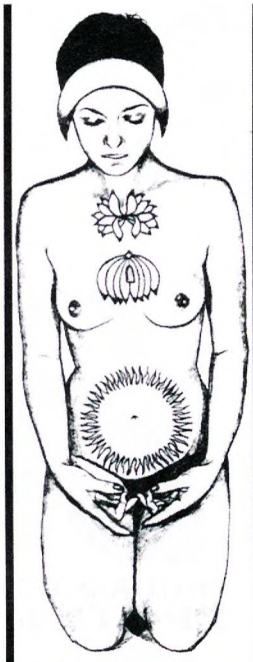

Спрощене зображення АВАДХУТІ (Тонкого Тіла)

Авадхуті

(*санскр.*) — учениця статевої йоги. Таємна назва Тонкого Тіла тантри, яка вчить, що жоден храм не може перевершити святість «храму тіла» людського.

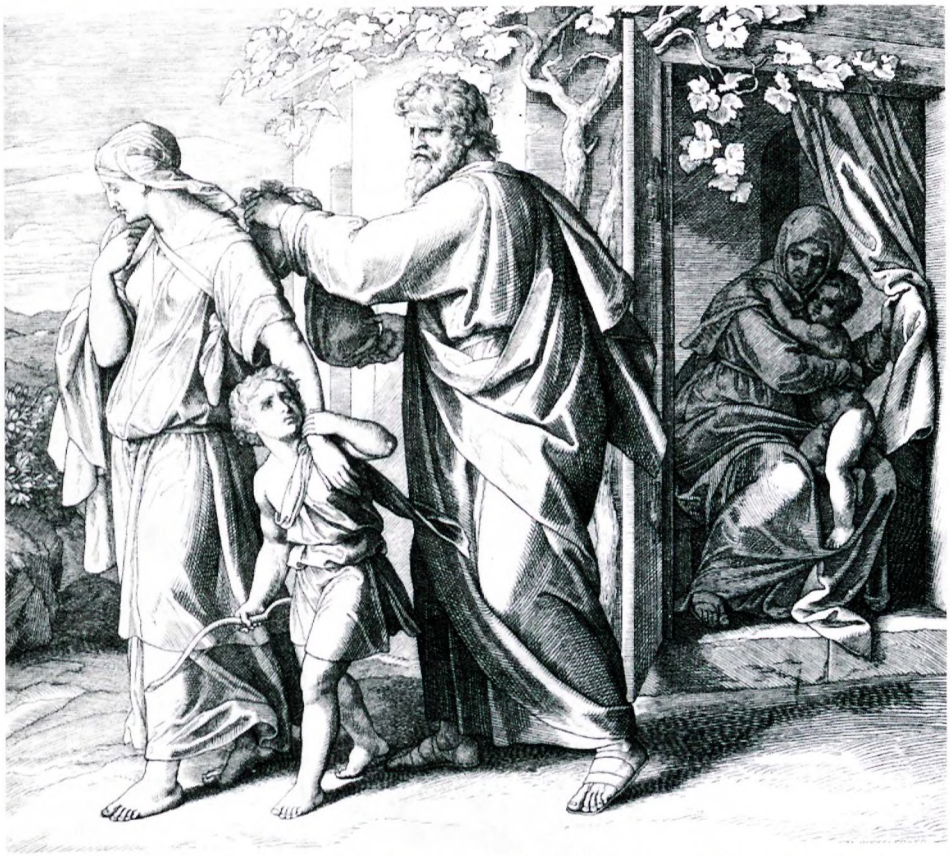

Юліус Шнорр фон Карольсфельд. Вигнання АВРААМОМ невільниці АГАРІ та сина Ізмаїла

Агапе

— жертовне кохання, коли в ім'я коханої людини забуваються власні інтереси; безкорислива самовідданість, яка спонукає люблячого розчинитися в турботах про того, кого він любить.

Аглая

— дочка Зевса, ім'я якої грецькою мовою означає «блискуча». Одна з трьох харит (у давніх римлян — грацій), що були покровительками всього прекрасного, радісного в природі та людському житті.

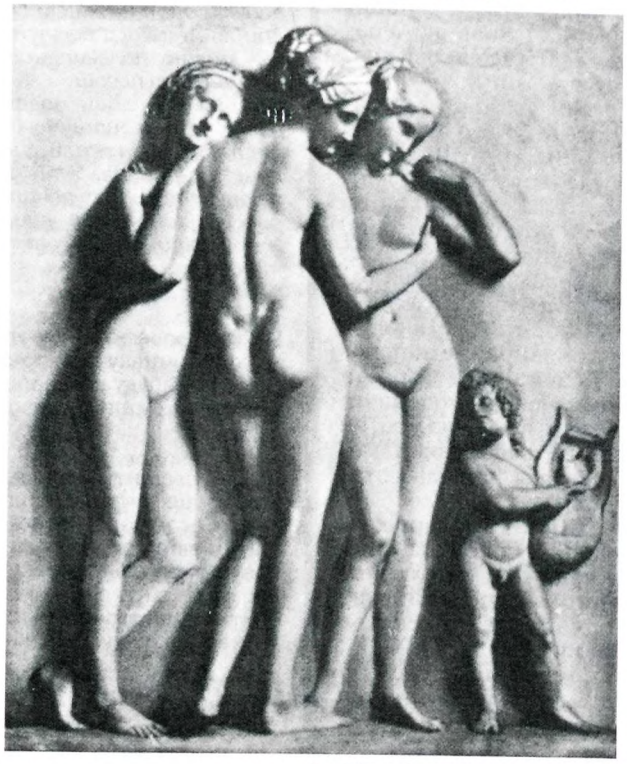

Торвальдсен. Грації, які слухають спів АМУРА. Мармур, рельєф. 1821

Агонадизм

— відсутність статевих залоз. При цьому зовнішні статеві органи жінки залишаються нерозвиненими, вторинні ознаки статі не проявляються, менструація відсутня.

Адам

— ім'я першої людини, родоначальника всього людства. За біблійним свідченням, Господь сотворив його шостого, останнього дня творення світу, дав йому владу над усіма тварями земними і поселив у раю. Але Адам, спокушений дружиною своєю Євою, яку, в свою чергу, спокусив змій, скуштував плоду від дерева пізнання добра і зла, що категорично заборонялося, і нашого праотця було вигнано з раю на землю. Відтоді усі чоловіки в поті чола добувають для себе і сім'ї хліб щоденний, а всі жінки — у муках народжують дітей. Сцени спокуси та вигнання з раю належать до найулюбленіших сюжетів у світовому мистецтві.

Агресія сексуальна

— статева поведінка, що характеризується підвищеною активністю, психологічним тиском на партнера, прагненням його підкорити — інколи завдаючи тому моральних і фізичних страждань.

Ілюстрація до роману де Сада «Жюльєтта». 1789

Юліус Шнорр фон Карольсфельд. Гріхопадіння (АДАМ і Єва)

Аденома гіпофіза

— доброякісна пухлина гіпофіза, яка виявляється у надмірному виділенні пролактинового гормону. Тривала присутність пролактину, в свою чергу, призводить до зникнення статевого потягу, послаблення ерекції, зниженого виробленя сперми.

Аденома передміхурової залози

— доброякісне новоутворення, що розвивається у передміхуровій частині сечовивідного каналу здебільшого у клімактеричний період. Спричиняє розростання залоз сечовивідного каналу.

Адаміти

— члени адамітської церкви, що виникла на основі руху натуристів — людей, які проповідують здоровий спосіб життя, духовне й тілесне єднання з природою і віддають перевагу відпочинку на лоні природи без будь-якого одягу. Адаміти закликають усіх повернутися до чистоти наших прабатьків Адама і Єви, які ходили в раю голі й не відали сорому. Проходять водне хрещення і хрещення вогнем, із свят найбільше шанують Різдво Христове та Різдво Іоанна Хрестителя, що збігається з язичницькою купальською ніччю. Ці ночі, на їхню думку, найсприятливіші для спілкування з вищими силами. Вважають, що до царства Божого зможуть увійти лише люди, які уподібнились Адамові та Єві. Адаміти не заперечують радощів життя, в тому числі й сексуальних. Вважають, що багато з християнських заборон ніяк не випливають з Біблії. Водночас вони вважають гріховними гомосексуалізм, скотолозтво і співжиття з чужою дружиною, якщо її чоловік не дав на це своєї згоди. Сексуальні зв'язки з «язичниками» — усіма, хто перебуває поза межами церкви, — адаміти осуджують.

Кримські АДАМІТИ. Фото Валерія Анзилова

Акутагава Рюноске (1892—1927)

Японський письменник. Друкуватися почав у 1914 році, і вже перші новели — «Брама Расьомон», «Ніс» — принесли йому славу. Життя Акутагави бідне на зовнішні події: 1916 року закінчив відділення англійської мови та літератури Токійського університету, викладав англійську мову, з 1919-го — певний час працював у редакції однієї з газет, а потім займався виключно літературною працею. Коли Акутагаві не було і року, його мати психічно захворіла. У передчутті спадкової хвороби письменник у 1927 році покінчив життя самогубством. Для його творів характерний глибокий психологізм, увага до реалістичних деталей, а з іншого боку — відчувається вплив книжкових джерел, історичних сюжетів.

КЕСА І МОРІТО
(Уривки)

...Чого я хотів від Кеси? Я ще не знав жінок і лише жадав оволодіти її тілом. Не буде великим перебільшенням сказати, що моя любов до Кеси була лише чуттєвістю, яка прикрашала цю хіть. І ось підтвердження: припинивши зустрічатися з Кесою, я все одно три роки не міг її забути, — а чи пам'ятав би я її так, якби тоді спізнав її тіло? Хоч як це соромно, мені не стає духу відповісти: так, пам'ятав би. Й пізніше в моєму коханні до Кеси чималу частку становив жаль за тим, що я не пізнав її тіла. Гризучись такими почуттями, я нарешті вступив у зв'язок, якого так боявся і так чекав...

Випадково зустрівши Кесу після трирічної розлуки на заупокійній відправі біля мосту Ватанабе, я півроку домагався таємного побачення з нею. І мені це вдалося. Ні, вдалось не лише домогтися побачення, а й оволодіти її тілом, про що мені лише марилось. Проте мене штовхнув на це не лише колишній жаль за тим, що я не спізнав її тіла. Сидячи на циновках в одній кімнаті з Кесою в домі у Коромогава, я помітив, що цей жаль якось непомітно для мене послаб. Можливо, річ була в тім, що на той час я вже спізнав жінок. Та була причина важливіша: Кеса попоганіла. Справді так, теперішня Кеса вже не та, що три роки тому. Шкіра її втратила блиск, під очима з'явились темні кола.

Тоді навіщо, вже не відчуваючи колишнього потягу до неї, я вступив з нею у зв'язок? Насамперед, мною рухало дивне бажання підкорити її...

Окрім того... досить про це подумати, як я відчуваю, що краска заливає мені обличчя... Окрім того, мною володіло суто чуттєве бажання. Це не був жаль за тим, що я не знав її тіла. Ні, це було більш нице почуття, це було жадання заради жадання. Навіть мужчина, купляючи розпусну дівку, чинить, напевне, не так підло, як я тоді...

...Я не здатна далі покладатися на саму себе — що я за жалюгідна людина! Три роки тому я понад усе покладалася на себе, на свою красу. Три роки тому... можливо, ближче до правди буде сказати — до того дня. До того дня, коли я зустрілася з ним в одній кімнаті, в тітчиному домі, і з першого ж погляду побачила в його серці власну бридкість. Обличчя його залишалося спокійним, він, наче нічого не сталося, говорив мені звабливі, ніжні слова. Та чи здатне піддатися таким словам серце жінки, яка бодай раз зрозуміла власну бридкість! Я лише терзалася. Боялась. Горювала... Усі мої мрії одразу розвіялись. І мене охопила туга, як ото буває дощового світанку. Здригаючись від туги, я врешті віддала своє, можна сказати, неживе тіло цьому чоловікові. Цьому чоловікові, якого я не кохаю, який мене ненавидить, який мене зневажає, цьому сластолюбцю... Можливо, я не змогла знести туги, що охопила мене, коли я побачила свою бридкість? Чи я хотіла обдурити всіх, коли, наче у пориві пристрасті, притисла голову до його грудей? Чи то мене, як і його, штовхала лише гидка чуттєвість? Від самої цієї думки мені соромно. Соромно! Соромно! Особливо тієї миті, коли я вивільнилася з його обіймів, — як зневажала я сама себе!..

Переклад з японської

Утамаро Утагава (1753—1806). Із циклу «Пісня подушки»

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Аврамов Іван
(нар. 1948 р.)

— сучасний український російськомовний письменник. Одна з провідних тем його творчості — життя греків Приазов'я. 1995 року вийшов його роман «Сын Арктоса», нещодавно побачила світ повість «Дикий пляж».

Еротичну прозу, якій приділяє немало уваги, письменник публікує під псевдонімом Яніс Авраміді́с. На сторінках журналів «Лель» та «Лель-ревю» було надруковано повість «Якби я мав коня», оповідання «Пробуджена Вірочка» і «П'яна вишня».

Й.Т.Сергель (Швеція). АМУР і Психея. 1787—89

ДИКИЙ ПЛЯЖ
(Уривок з повісті)

...Важко сказати, чого воно набрело йому в голову, та коли було спорожнено прихоплені з собою із міста пляшки шампанського і настав час гасити світло, а Семенові — забиратися геть, Володька раптом захотів, щоб усе те було втрьох. Певно, забажалося гострих відчуттів. Семен і радий старатися, усе зрозумів з півслова й прилаштувався до Дашки ззаду — вона на низькій канапі, гола, націлена в нетерплячому кошачому прогині уперед, до Володьки. Дашка анітрохи не здивувалася з такого несподіваного повороту, а, либонь, потайки його й бажала, і, звісно ж, усе те, що її чекало, вона робила й раніше.

Володька поблажливо, з деякою байдужістю погладжував дівчину, мов припале до ніг господаря собача, ніби погамовуючи її запал; стискав навислі над ним великі груди — шкіра в Дашки була яблучно-гладенька, а груденята тверді, як хлоп'ячі кулачки. Мабуть, він обрав саме цей вид любощів тому, що його вабив, принаджував її гарний широкий рот, який, може, й дисонував трохи з видовженим обличчям, проте надавав дівчині безсумнівного шарму.

Вона була вправна у любощах, їй видимо подобалось бути під владою двох відчуттів заразом: вона звивалася, розпластувалась, вона, хоч як важко було їй часом триматися на колінах та одному лікті, все ж таки зводила то одну, то другу руку, явно прагнучи дотиками долонь, пальців посилити насолоду, що її давала Володьці, і водночас цілковито поступаючись натискові Семена, хлопця дужого, старанного й працьовитого. Аж дивно було, як вона ухищалася ще й видихати заповненим ротом хрипкий стогін, що часом переходив у щасливий плач. Усе було — і гарячковий нерозбірливий шепіт, коли вона на якусь хвильку звільняла рота, і невтримний, що, здавалося, рвав голосові зв'язки, зойк. Шуму можна було не боятися — пансіонат стояв порожній.

Ця гарна телиця працювала цілком професійно. Але професія ще не стала її другою натурою — вона віддавалася цьому коханню втрьох щиро, захоплено, навіть радісно; в тому, для чого її взяли з собою, вона не вбачала ніякої обов'язковості, вона не працювала, вона залюбки віддавалася, і то без найменшого сорому — просто їй було хороше. Та дивна річ — що далі, то дужче Володька хмурнів і хмурнів. Напевне, кохання втрьох не було його стихією. Напевне, звуки цього триосібного дійства його дратували, сколихуючи в душі якусь каламуть. Напевне, йому діяв на нерви своїм пихтінням, важким сапанням, надмірною старанністю ощасливлений ним Семен, що трудився, мов той тато Карло...

Коли все було скінчено, Володька похмуро відійшов від канапи, дав собі лад.

— Я на повітря, покурю. А ви, як хочете, продовжуйте.

— Не йди. Я хочу, щоб ти був тут, — жалісно попрохала Даша, і було видно, що вона говорить щиро. Ясна річ, вона ж то й приїхала з ними сюди саме через нього, Володьку, він їй вочевидь подобався, і тепер вона сподівалася, що й він, котрому вона так догодила, усе-таки ввійде по-справжньому в її невситиму плоть. Він, а не Семен...

— Ні, — різко мовив він. — Продовжуйте, але без мене.

Він стояв обіч вишикуваних літерою «П» літніх умивальників, курив сигарету за сигаретою. Зовсім близько билось у берег розбуджене море. Світало. Чиста йодиста сіль сповнювала Володьчині легені, осідала на верхівках прямих і тонких, як свічки, тополь, її струшували з крил жительки прибережних круч — чайки, що вже металися низькою траєкторією понад морем і берегом і своїми уривистими погуками заспокоювали Володьці душу.

Коли він повернувся до кімнати, Даша і Семен були вже одягнені, сиділи мовчки, як йому здалося, відчужено.

— Одвезеш до міста, куди скаже, — звелів він Семенові і, не дивлячись на Дашу, тицьнув їй у долоню пачку кредиток.

Переклад з російської

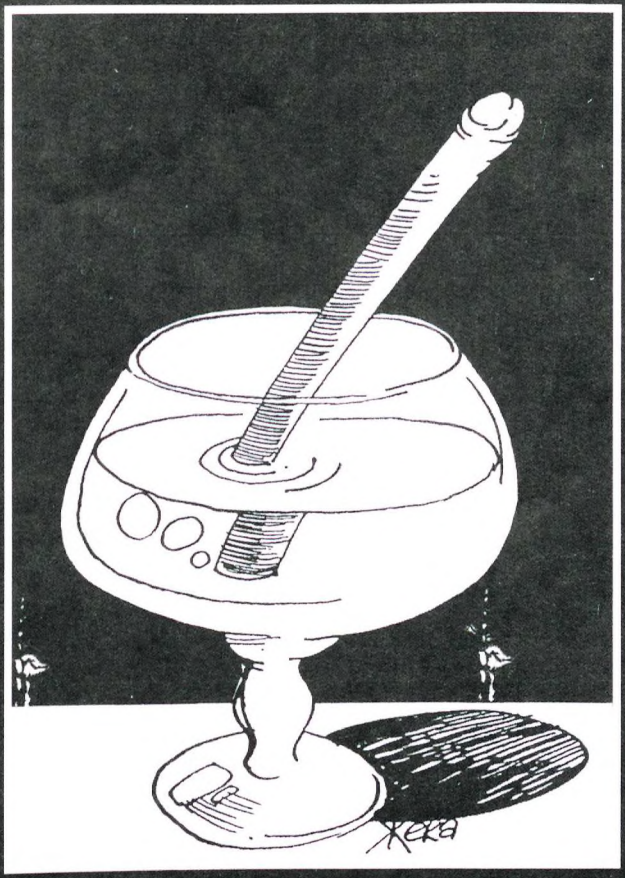

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

ЧИ СТАЛА Б ДІВЧИНА ПІДПОЛКОВНИКОМ

Одна баришня, розмовляючи з офіцером про війну, почала насміхатися з того, що він нічим не відзначився:

— Ех! Офіцере, як це так: були на війні — і жодного хреста не одержали? Якби я була офіцером, так одразу б отримала підвищення і всілякі ордени! Я неодмінно би полковником стала.

— О, ви бідова особа, я вірю: полковником чи не полковником, а під полковником обов'язково були б.

Баришня одразу перевела розмову на інше.

ЦІЛКА, ЯК ПОПІВСЬКИЙ РУКАВ

Один багатий панок задумав одружитися і хотів вибрати собі таку дівчину, котра ще не пробувала. Словом, вирішив вибрати цілку. Але як її впізнати? Змушувати кожну, щоб показувала, — ніхто не погодиться з сорому. І він придумав таку штуку: буду я у кожному дворі, куди заїду свататись, показувати прутня і питатиму, що воно за річ. Якщо вона скаже «не знаю», то, значить, ще не пробувала; а як назве, то, значить, уже терта.

Так він і зробив. Приїхав до одного пана, почав вести розмову про сватовство. Поміщик той з радощів ураз погодився віддати свою дочку. А жених і каже:

— Майте на увазі, я хочу взяти за себе невинну, інакше я не згоден, інакше вона мені й даром не потрібна.

— Ну, будьте спокійні, я за свою дочку ручаюсь.

— Ну, позвіть її сюди.

Входить вона у хату, жених поздоровкався і, не довго думаючи, виймає прутня, кладе на стіл і питає:

— Знаєш, що це таке?

— Та що ж може бути у штанях — х..!

— Вірно, значить, ви не годитесь бути моєю нареченою, я шукаю скромнішу.

Повернувся та й пішов. Поїхав він до другого пана і там також: виймає прутня, кладе на стіл і питає в дівчини:

— Що це таке?

Вона попервах зам'ялась, не хотіла казати, стидно.

— Не знаю, що це таке...

Він, було, зрадів і каже сам собі: «Оце, значить, цілка». А далі вголос:

— Ось ви будете моєю жінкою, я бачу, ви варті того. Це в мене х...

— Це у вас такий х...? О, в нашого батрака більший: у нього х... — так хоть зуби куй!

Жених тоді мерщій з хати — і побіг. Хоча вона й справді була цілка...

От він знайшов собі таку, котра зовсім одказалась:

— Не знаю, та й годі.

Він посватався, призначили весілля і стали чекати дня вінчання. Повінчались, жених налагодивсь ламати цілку. Коли до неї, а там ширша від маминої, як попівський рукав! Але робити нічого, треба було змиритися: сам же вибрав.

ЦІКАВА БАРИНЯ

Одна бариня жила над річкою, вікна виходили до берега, і щодня дивилась на воду, хто там купається. Один молодий чоловік, із недалеких сусідів тієї барині, часто купався коло свого двору, плавав якраз навпроти вікон барині і, звісно, навмисне викомарював на всі лади: і сраку одстовбурчував догори; і голічерева плавав — так що весь потрох було видно; а іноді накручував свого, щоб подражнити бариню: мовляв, пливе, наче пароход з трубою. Бариня з досади заявила до поліції, щоб він купався подалі, а то, мовляв, навмисне у вікна дивиться, коїть неподобство перед очима. Поліція викликала його до себе і порадила не чинити скандалу. Після того він став купатися трохи подалі. Через день вона знов заявила, та вже не в поліцію, а до суду. Суд присудив зобов'язати його підпискою, щоб він не купався навпроти її дому. Молодий чоловік почав купатися набагато далі. Та вона поскаржилась утретє. Суддя розпитався як слід та й каже їй:

— Він купається не навпроти ваших вікон, свідки показують, що він постійно купається проти свого дому, отже, на такій відстані вам не повинно бути видно, в якому положенні він плаває.

— Що ви мені розказуєте! Я добре все бачу: у мене такий бінокль, що я на цілу версту всі члени розрізняю.

— А-а, так ви в бінокль дивитеся! Потрудіться ж його подалі закинути, а вже тоді подавайте скаргу.

І так її скарга зосталася без наслідків.

Малюнки Євгена САМОЙЛОВА

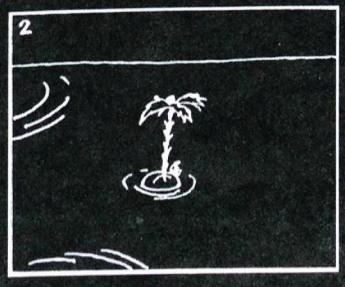

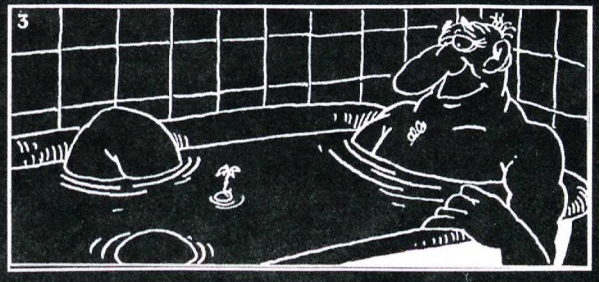

Микола
ЯКОВЕНКО

ТАНГО «ОСІННІЙ СОН»

Оповідання

Пам'ять вихоплює із того мережива людських тіл Оленку: як вона пурхала в танці із пришпиленою живою квіткою на грудях. Приколола до вилоги жакета.

— Ой, що за квітка? — питали туристи.

— Сон, сон, — усміхалася дівчина, і в озерцях її очей грав оркестр, і ясні ліхтарі, і далекі зорі: радість є радість. Квітка зів'яла, похилила голівку, а Оленка свою підвела; скільки потрібно жіночому серцю: обігрів — і щастя виповнює душу, і лине вона генген... І не спускалася б на цю грішну землю — заплакану й усміхнену, затуманену й сонячну, геть незбагненну, — бо лиш тоді дізнаєшся, що ти був щасливий, коли над тобою в головах литиме світло свічка; та й що таке щастя, в чому воно: у коханні, у вимріяній дорозі, чи в повному шлунку, — в кожного своє поняття.

Ніч спиває усмішок закоханий цвіт,
Блиск очей, зрозумілий з півслова,
І танцює із нами увесь білий світ
«Осінній сон» — наше танго любові.

Він підійшов до неї десь після третього танцю, вловив в очах тривогу, напоєну теплом, і зрозумів: вона чекала цієї миті, хоча й казала перед тим, щоб не підходив. Бо ще, мовляв, хтось з їхніх товаришів-туристів зрозуміє, помітить щось між ними.

— Можна?..

І попливли на хвилях танго — раз, два, три, чотири, раз, два... Він любив цей танець, умів танцювати, не раз виписував па у своєму заводському клубі, готуючись до конкурсів.

— Ти як пір'їнка, лебедина пір'їнка у білій сукенці, — глянув на неї вологими очима. Не розумів: закохався з першого погляду чи просто захопився її безпосередністю?

— А звідки знаєте, що я в білому? — Навіть у сутіні Іван відчув, як жінка заграла поглядом.

— Бачу, навіть крізь плащ.

— Що — підглядали, коли я перевдягалася? — засміялась так іскрометно, мов розсипала бризки бурштину, і вони заяскріли в темному мареві, покотилися повітрям до ліхтарів, що тьмяно хитали капелюхами, до місяця, який висів у небі й сріблистим зорив оком на них, то ховаючись, то виглядаючи з-за хмар.

— Ха-ха-ха! — Оленчин сміх не привертав уваги танцюючих — пари були зосереджені на собі, — а йому лоскотав слух веселими дзвіночками. — О ніч осіння, ця осіння ніч!

Відчуваю, хотів сказати, відчуваю, торкаючись колінами твоїх ніг, грудьми — тугих грудей, які, чув навіть крізь плащ, бубнявіють і бубнявіють кожної миті, огортають його тіло хвилюючим теплом. Ця жінка, ця...

— О-лен-ко, Оленко!..

Вона підвела обличчя і відразу ж опустила, розпашіла, з тремтливою трояндою уст. Здавалося, вони танцюють уже цілу вічність, отак удвох, злітають і падають у безодню поглядів, нерозкритих тривог і надій. А оркестр грав та й грав, срібні звуки зливалися зі срібними зірками у невидимому небі, мерехтіли вгорі й пливли крізь осінню безвість ген за гори, тією рудою стежиною, якою він ішов сьогодні за цією гарною жінкою. Раз, два, три, чотири, раз... — і тужаві кінчики грудей, пропікаючи одяг палючими жаринками, доходили до серця; і гуркотів дедалі гучніше недалекий морський прибій, перекриваючи тривожні зойки чайок, що роздирали тривогу ночі своїм несамовиттям. Збиралося на шторм, і це вчувалось у повітрі, гірчило йодом і сіллю, мабуть, десь із глибини море болісно виривало свою душу у правічному неспокої — і все це зливалося в єдиному пориві у танго «Осінній сон», осінній сон кохання. А серце повнилося такою радістю від дотиків до жіночого тіла, що він немовби провалювався у безпам'яття, шаленів у своїй пристрасті і спивав красу дівочого обличчя очима, наповненими слізьми до краю.

— Оленко, ходімо! — видихнув Іван, але йому здалося, що одночасно з ним це сказала й вона.

Вони випурхнули з гурту в темряву ночі. Бігли, взявшись за руки, до свого вагона — тільки Бог зна, як не падали, бо стежина, петляючи, вела їх усе далі й далі від музики, а вони не бігли, а шугали у повітрі, і не було їхній любові ні кінця, ні краю.

— Лено!..

— Ваню...

Вони злились у поцілунку, і в жилах у нього так затанцювала кров, що аж запаморочилось у голові, і він відчув: унизу живота запалало так, що ось-ось розірветься пояс, — а Оленка на мить відхилялась від нього зі стогоном — «Ой, ой!» — щоб знову злитися в ще міцнішому поцілунку. «Ой, ой!..» Вона вперше назвала його на ім'я, і він не знав, що казати, лише в душі пульсувало: «Люблю, Лено, люблю!»

— Це начебто наш вагон? — Вона повернула його до дійсності. — Така тиша. Здається, крім нас і всесвіту, немає нікого.

— Не знаю, але всесвіт для мене — це ти, — прошепотів Іван, та йому здалося, ніби прокричав на ввесь світ; хотілося говорити тихіше, а не виходило.

Вони скрадаючись увійшли до купе.

— Нікого нема у вагоні? — про-

шепотіла Олена.

— Лише ми і вітер.

— Який вітер? — злякано притислася до нього тугими півкулями грудей.

— А хіба не чуєш? — Вітер і справді буяв надворі, десь брязкотіла надірвана бляха на даху вагона. Губи їхні знову злились у поцілунку, а руки... Іван і не відчув, як рука його ковзнула під сукню... ось уже торкнулася чубчика між ногами жінки, на мить відсахнулась, немов потрапила в полум'я, і почала пестити, м'яко плаваючи пальцями по тілу.

— Ваню, Ваню, ой Ваню... — шепотіла Олена, відчуваючи жар його серця. — Не можу... не можу... ой, упаду...

Він почав розстібати на ній плаща, але нічого не виходило: пальці не слухалися, серце пронизували такі імпульси, що, здавалось, воно бухкає вже в голові, а надто коли він доторкався до тіла жінки.

— Зараз, Ваню, зараз, я сама...

Їхні руки зустрілися в темряві, завмерли, а потім затанцювали на гудзиках, аж поки злетіла білим лебедем сукенка і жінка забіліла мармурово у мерехтливій темряві купе.

— Яка ти!.. — аж задихнувся він, хапливо роздягаючись і не маючи сили відвести погляд від білосніжності, що маревом пливла перед ним. І, ще не скинувши з себе весь одяг, почав шукати її губи.

— Ваню!.. — І вони знову злилися у нестримному поцілунку й попливли, попливли... Він обціловував їй губи, шию з ніжно-мрійливими бузковими пахощами, відстовбурчені, як у молодої кізки, груди, притискався до них обличчям, занурюючись у тугеньку ущелинку між ними, — і пив, пив насолоду, передчуваючи попереду ще більше безпам'яття. І вона сама відірвалась від поцілунку, хитнулася змійкою і взяла його знаряддя в руки. Застогнала: «Ой-ой, яке пекуче!» — і ввела у себе. І він відчув усю її плоть — ніжну, розпашіло-тривожну, входив і виходив із неї, а вона йшла за ним у цьому незбагненному танку двох зачарованих тіл. І чомусь крізь поцілунки хвилями здіймалися звуки танго. А тоді вона зі стогоном відкинулась на подушку і почала пелюстками уст ловити його губи, і в них народжувалось крізь поцілунки жагучо-солодке: «Ще! Ще!.. Сильніше!.. О-ой, ще!..» І він ніби танцював те танго, і крізь млосний жіночий стогін дзвенів у своєму мідному захваті далекий оркестр: «Ніч спиває цілунків закоханий цвіт» — і все те виповнювало душу таким незнаним доти теплом і щастям, аж йому здалося, що він сягає своєю плоттю самого її серця і що це триватиме ще довго, цілу вічність. І коли вона ще раз зі стогоном затанцювала під ним, а руки почали пестити його обличчя, плечі, спину, м'яко дотикатися до плоті, він відчув, як у ньому народжується величезна сила і як побільшала у неї всередині його плоть, і жінка затихла на мить, зомліла, жагуча, а він зробив кілька порухів праворуч, ліворуч — а відтак чимдуж порвався вперед до неї, і вони знову злилися в одночасному стогоні насолоди... Вони були самі, були єдині в усій тій осінній ночі, в усьому тому прохолодному чорноморському місті. Йому захотілося щось сказати їй — тепле, лагідне, але бракувало слів, і обоє лише важко дихали, і вона між подихами встигала вкривати поцілунками його обличчя, шию і шепотіла: «Боже мій, Боже!..» Він хотів був звестися, але Оленка притримала, прошелестіла губами: «Нехай побуде там, усередині, щоб назавжди запам'ятати, бо оце ж уперше... ніколи ще такого не було... Не знаю навіть, як тепер житиму...» І він ніби бачив у темряві її винувато-гіркувату посмішку і розумів, що вона каже правду, і було так приємно відчувати тепло молодого жіночого тіла... «Все буде добре, моя люба», — і притулявся обличчям до обличчя, цілував їй очі, губи, а поза тим чув, як знову народжується жага і бубнявіє його плоть, — і жінка теж це відчула, стислася, як пружина, і, коли він пішов у неї, миттю кинулася назустріч і, голосно застогнавши від насолоди, враз зомліла, — і той тривалий, сповнений щастя жіночий стогін — «О-о-ой, Ваню, такого ще ніколи не бу-уло!» — поглинув усе: і гудки паровозів на станції, і нічний шум моря, і далеку музику... А оркестр, здавалося, весь час вигравав танго «Осінній сон»:

Потривожена ніч
із вітрами прощалась,
Мов лебідь, плив місяць
холодний вгорі...

І тут за вікном розлігся якийсь дивний звук: мабуть, під дужим поривом вітру загуркотіла на вагоні одірвана бляха, — а десь над морем так гримнуло, що аж хитнуло ліхтар, і жовтий промінь перебіг хвилею по їхніх обличчях...

Біля вагона почулася швидка хода і веселі людські голоси. Іван зіскочив на підлогу й не міг звести подих — не стачало повітря; душу переповнювала втома і радість, хотілося співати, тягнути високо, високо, до невидимого неба. Було байдуже, що він стоїть посеред купе голісінький, і Оленка дивиться на нього, помітив — милується, і це зігрівало й тішило душу: так на нього ще ніхто не дивився.

— Ваню, вийди, будь ласка, — торкнулась рукою, аж він здригнувся з несподіванки, — я одягнусь.

— Отак-от?

— Ні, — засміялася вона, — бо так котрась інша тебе забере.

— Не забере! — Він знов укрив поцілунками її тіло, що мармурово світилося в сутіні.

— Іди, іди, — відштовхнула Оленка, — а то ще застукають.

Голоси біля вагона дедалі гучнішали, чувся сміх. Буря, що насувалася, прогнала туристів з дискотеки. Іван швидко одягнувся, косуючи оком на жінку, яка вже також устала й почала прибирати ліжко: ну й гарна ж, — не витримав, підступив ззаду, обняв тугі груди, занурив обличчя в духмяне волосся, поцілував і вийшов у коридор.

Оркестр, приглушений вітром, догравав останні акорди танго «Осінній сон»...

ВЕЧОРИ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ

МОЯ КРУГЛЕНЬКА

Ти любиш гарно попоїсти,
Тож твоя дупа, ти пробач,
Не зможе скоро в джинси влізти —
Хоч смійся, мила, а хоч плач.

Та я люблю тебе, пухкеньку,
Таку м'яку з усіх боків.
Не слухай, люба, побрехеньку,
Нехай всі йдуть під сто чортів.

Нехай від заздрощів вмирають,
Що ти така кругленька є.
Вони ж, напевне, і не знають,
Що це усе лише моє.

Кісток твоїх не відчуваю,
Як на подушечку впаду.
То добре, що тебе я маю,
Вночі до тебе знов прийду.

Ми пострибаєм на підлозі —
Давно вже ліжко не для нас,
Воно вмістити нас не в змозі,
Та нам і так з тобою клас.

І на тобі, як на перині,
Я задрімаю, мов дитя.
Лежи ж тихесенько на спині
І дай поспати до пуття.

ПРИКРІСТЬ

Ти, як і я, була не проти,
Бо відгукнулась на мій дотик.
Швиденько одяг поскидали
І більше клопоту не мали.

Аж до самісінького ранку
Тебе тримав я, наче бранку.
Крутив тобою на всі боки,
Допоки не опухли коки.

Та, мабуть, тобі було мало,
Мені аж мову відібрало,
Коли мене — і де та сила —
До поцьки міцно притулила.

Я ще пручався, та даремно,
Нехай сховає нічка темна
Ту прикрість, що зі мною сталась.
Кохана, ти перестаралась.

ДАРЕМНО

Я тебе цілував
Таємно,
Я тебе обіймав
Даремно.

Ти відмовилась знов
Кохатись,
Бо для мене любов —
То гратись.

Ну чому ти така
Жорстока?
Недаремно ж рука
На коках...

Прутень мій вже давно
Чекає,
Та тобі все одно,
Що грає

Кров у серці моїм
Бурхливо,
Що в душі наче грім
Та зливи.

Я тебе цілував
Таємно,
Але прутень стояв
Даремно.

ЕРОТИКА

Вже задовбала ця еротика,
Я знов проснувсь від твого дотику.
Облиш мене і не чіпай
Чи хоч до ранку зачекай.

Ось як до ранку дочекаєшся,
Тоді зі мною накохаєшся.
Задовольню тебе раз п'ять,
Якщо не будеш приставать.

Пристала ж знов, як вош до кожуха,
І вічно ти в якихось пошуках.

НОВЕ ОБЛИЧЧЯ

Петро Недотепа, спродавши в селі хату покійної матері й одержавши гроші, варті однієї фішки десь у провінційному казино Дикого Заходу, вирішив стати новим українцем. А що в кожного достеменного нового українця доконче мало бути нове обличчя, яке Недотепа вбачав у наявності офісу та секретарки, то він заорендував приміщення в гуртожитку для тарганів та командированих — цебто в районному отелі — й дав у місцевій газетці об'яву: «Требуєцця опитна девушка без компліксів». і став чекати.

Після трьох днів відбору кандидаток у Петровій матні спостерігався повний сексуальний штиль, тоді як у кишенях гуляв вітер, а у вухах звучало голосіння дружини — реквієм згубленій молодості.

Четвертого дня, коли Недотепа похмелявсь у офісі після вчорашнього лимонового коктейлю склянкою самогону, закушуючи солоним огірком, у дверях з'явилася з газетою в руках жінка, котра, мабуть, уже не потребувала ні тампаксів, ані, тим паче, олівців з крильцями.

— Олена іванівна Кмітлива, — відрекомендувалася гостя, розстебнувши три верхні ґудзики на сукні.

— Ви...?...— У відкритий рот Недотепи залетіла муха, і він закашлявся.

— А що — хіба я не опитна?! — Олена іванівна помахала газетою, наче віялом. — Працювала із самим Андрієм Федоровичем!

— Та його ж посадили як злісного неплатника аліментів...

— Бюрократія в часи застою придушувала ініціативу! Тепер Андрій Федорович — незалежний консультант з податкової системи. Я гадаю, з цим у Вас порядок? — невинно кліпнула очима жінка.

При згадці про податки в Петра так засвербіла спина, неначе там гарцювали блохи.

— А люди? З людьми ви роботали?

— Аякже! Трудилася секретаркою в райкомі комсомолу!

— Першого секретаря, здаєцця, за аморалку витурили? — несміливо спитав Недотепа.

— Він тепер власник салону еротичного масажу... А там такі люди бувають... — кокетно

ИЦІ В УКРАЇНІ

об'лизала губи Олена Іванівна.

— Але ж я планую чимось по сільському хазяйству заніматця.

— Після райкому б'ула правою рукою в голови колгоспу.

— Тепер ясно, чого ті колхози на ладан дихають...

— Мій колишній шеф — тепер фермер... — вдавано об'разилася Кмітлива. — Має связі із загряницею...

— А комплікси? Невже ви на всьо... — Недотепа гикнув. —... согласні?

Жінка підійшла до столу, налила повний гранчак самогону, підсунула його Петрові. Сама взяла недопиту пляшку.

— За сотруднічество! — Рідина з пляшки заб'улькотіла в горлянці Олени Іванівни. — На всьо!.. — і жінка повалила Недотепу на залізне готельне ліжко...

— То ви... ти... девушка?.. — здивовано й радісно відкекувався Петро після спринтерського фінішу, дмухаючи на прутень.

— Я, я... — Зашарілася Кмітлива. — То я колготи не зняла...

Останніх слів Петро не почув: тремтячою рукою він строчив наказ про зарахування Олени Іванівни на посаду секретарки.

Юрій КЛЮЧ

Тож і тепер від нетерплячки
Стоїш переді мною рачки.

Та ти даремно заголилася,
Бо знов, кохана, помилилася.
Не спокушай мене, благаю,
Розсерджусь — таки відшмагаю.

Невже не діждешся ти ранку?
Та трахну, трахну на світанку!

Володимир ВІРСТА,
Полтавська обл.

ГАНЬБА!

Західна культура черговий раз негативно вплинула на вітчизняну. Ледве встигла баба Одарка вимити підлогу після харків'ян, як голова колгоспу П. І. Хворостяний привів до неї нову постоялицю — Клаудію Шиффер. Відомо, що ця супермодель останнім часом дещо занепокоєна зниженням рівня власної популярності. А тут ще чутки про виступи на сільському подіумі доярки Марії Простопчук, про які гуде вже не лише район, а й уся область. От і приїхала Шиффер, аби зійтися у модельному двобої з новоявленою суперницею і довести світові, що вона, принаймні, не гірша.

Чи треба розповідати, що її приїзд зірвав наші рідні вечорниці, бо усі, хто вмів у селі ходити, обліпили вікна баби Одарки, щоб бодай оком позирнути на зірку, яка впродовж шести годин безкоштовно прикривалася від глядачів старою ковдрою? Не фотографували її хіба що ліниві. «Лель» за звичкою друкує фото нещасливого у коханні механізатора широкого профілю Степана Середенка.

ЗАГАДКИ

у записах Павла Чубинського (1839 — 1884)

1. У нас є такії похолки, що кожній кобіті заглядають під подолки.

2. Стоїть Покрова, в ній дірочка готова; летить Свят-Дух — у дірочку шурх!

3. Не на то тебе взяв, щоби-м спав, а на то, щоби своє тіло в тебе пхав.

4. Мацу-мацу по лавці — знайшов мохнавці.

5. Червоне пхає в чорне.

ВІДГАДКИ

1. Поріг. 2. Вугик і бджоли. 3—5. Рукавиця.

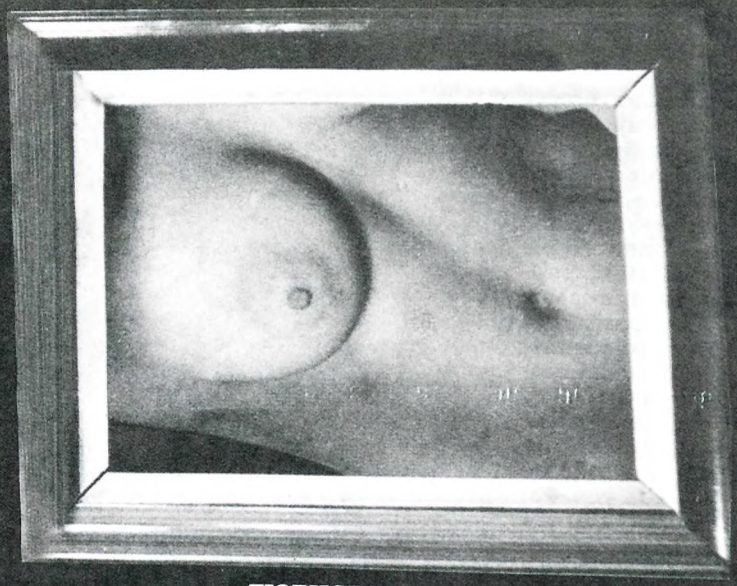

Микола БАЖАН

Я ЖИВУ

ЛЮБИСТОК

З-під вій — блакитна тінь, ознака нестеменна,
Й рожевий слід лишивсь на грудях де-не-де,
А він уже ступив ногою у стремена,
І кінь його баский вже гривою пряде.

Лишилася сама, коханка безіменна,
І дивиться на путь, де курява паде.
Одного вечора, як праця цілоденна
Кінчиться геть, вона дитину приведе.

Та в хаті прокричить недовго немовля,
І лиш в глухім садку, де скопана земля,
Розквітне рути цвіт і проросте любисток.

Вона ж так само вдень сапатиме поля,
Вночі — ридатиме, не знавши, відкіля,
Від кого день і ніч чекає тайних звісток.

1926

КРОВ ПОЛОНЯНОК

Б'є космогрудий кінь копитом на припоні.
Кипить на дні подовбаних барил
Солодке молоко розпалених кобил.
Пахілля пахнуть, дикі та солоні.
Войовники так сплять, що смерті не почули б,
І нерухомо на землі лежить
Узор карбований могутніх верховіть,
Мов левня мускулястий тулуб.

Додолу хиляться рясні кущі багаття,
І дим струною в небозвід зіперсь.
Рвучи нитки ялозеного шмаття,
Немов квічена брость, повисла повна персь.
У добру вільгіть, в плідний піт
Зарошено тіла вкраїнських ясних бранок,
І рот розтерзано, і проросте на ранок
В дівочих черевах їдкий монгольський плід.

Ростуть роки, одвічний цвіт отав,
І в сайдаках сердець зотліли стріли згадок,
Та кров стару століттями нащадок
У гудзуватих жилах схороняв.
І любимо слова важкі, мов чорний дим
Зловіщих ватр, що сяяли татарину,
Викохуємо кров тугу і міцно зварену
І просторінь — безмежну царину —
Вітаєм серцем круглим і простим.

1927

НА КАРПАТАХ

Я не можу не думать про тебе,
Між старих кам'яниць бредучи
І вглядаючись в прозелень неба,
Ще веснянішого уночі.
Почуваю, як пахнуть Карпати,
Де набрякли вже корені трав,
Де духмяною гіркістю м'яти
Гірний вітер долини налляв.
Почуваю, як пахне кохання
В таємничій своїй простоті.
Ця весна, може, в мене остання,
Як остання в моїм ти житті.
І тому ти мені найдорожча,
Як недужого серця тепло.
Йшло життя у блуканнях і прощах,
Лиш кохання іще не пройшло.
Я живу, я веснію любов'ю,
Тепло й радісно марю вночі.
Чуєш клич? На весінні гніздов'я
Журавлів повертають ключі.

1940

***

Ні, вірю я, що знову піднесу
До уст пугар пречистих цих напоїв.
Я знав, я знаю й знатиму красу,
Якою душу напував і гоїв.
О музико безповоротних літ,
Надій і марень тіньові алеї,
І снів, і днів бренькливий переліт,
І світ любові першої моєї, —
Ти, мов гірчаві пахощі суниць,
Цих лісових, достиглих лалів, —
Перед тобою я схиляюсь ниць,
Ні, не з жалю, не з марної печалі,
А з радості, що й досі до дрібниць
На все життя, а може, навіть далі
Я пам'ятаю, сутний світе мій,
Твоє тепло, і пахощі, і тайни.
Світися, світе, не вгасай, теплій
І в час прощання, темний
і відчайний.

1944

***

Я тягнусь до тебе в ночі й дні останні,
Шепочу до тебе в синю дальню даль.
Це журба в коханні, це нудьга
в розстанні,
Це солодка туга, мовчазна печаль.
В'ються коло мене смутку ніжні тіні,
Як димок блакитний, сизий туманок.
Так снується й мерхне в неяснім
сплетінні
Вірша недзвінкого виплилий рядок.
Тихо дише спогад — він таємно дише
Тим тонким, нечутним і живим
теплом,
Що від нього ніжність розцвіта
ніжніше
І душа, як птиця, хилиться крилом.
Я тягнусь до тебе. Я пізнав однині
Дивний дар любові — тайний чар
жалю.
Заплітайте серце, смутку світлі тіні!
Я тягнусь до тебе. Я тебе люблю.

15. VII.1957
Ніч у Чернівцях

***

В хмаринці пахощів, раптово пролетілій,
В м'якому шелесті розкиданих тканин,
В куточку кожному, в дрібниці кожній милій,
В хисткому маренні моїх нічних годин

Я ВЕСНІЮ ЛЮБОВ'Ю

Після смерті поета в його архіві було виявлено ряд творів, які б прикрасили будь-яку збірку інтимної лірики. М. Бажан писав вірші про кохання, однак не публікував їх, не бажаючи, очевидно, оприлюднювати рядки про любов, про долоні, які пахнуть духами коханої, злитими нею на руки чоловіка.

Воно овіює, і дихає, й шепоче, —
Зітхне, відійде й знов прилине звіддалі
Тепло твого єства, твоє тепло жіноче,
Могутнє і просте, як теплота землі.
Його безмежних хвиль припливи і одпливи,
Невпинну змінність їх, їх розмаїту гру
Я до кінця вловлю, відчую і вберу
У кожен подих свій, жадібний і квапливий,
І всім єством своїм, усім тремтінням тіла
Повторюю його пульсацію живу,
Як всеосяжний ритм, як тайну вікову,
Яка мене й тебе навіки сполучила.

ПРОЩАННЯ

Твоя рука привітно і тривожно
Метнулася з вагонного вікна.
Не можна крикнуть і почуть не можна,
Що на прощання змовила вона.
Кохана, знаю! На перонах станцій
Багато слів за димом понеслось,
Багато слів, не сказаних коханці,
Яких сказать і — чуть не довелось.
Я знаю це, бо в кожному розстанні
Є неповторний, невгамовний біль,
Немов слова її були останні,
Немов вона не вернеться звідтіль.
Даєш, як птиці, вилетіти згадці.
І мучишся, що їй не помогти
Ні в клопотах на дальній пересадці,
Ні в роздумах, яких не знаєш ти.
Кохана, слухай! Чуйно, по-жіночи
Ти вмієш слухать далечінь і ніч, —
І ти почуєш серцем серед ночі
Мій стриманий, невикрикнутий клич.
Я не зійду з двоїстих ліній колій,
Де вже згасає мево голубе,
І в самоті, такій одверто голій,
Безмовно й тужно я зову тебе.
Мої долоні пахнуть ще духами,
Які мені на руки ти злила.
І під казенними чужими подушками
Іще знайду я тінь твого тепла,
І житиму я згадкою і тінню,
І житиму чеканням, доки знов
В ніч вересня, в холодну ніч осінню
З вагонних вікон твій почую зов.
І знов побачу рук коханих помах,
Твоєї шляпки строгої ріжок,
І туфельок, старих моїх знайомих,
Прискорений і звеселілий крок.
Вертайся, люба! Туфельки знайомі
В кімнатах наших знов застукотять,
І от тоді в маленькім нашім домі
Я те скажу, чого не встиг сказать,
Що полетіло за клубками диму,
Що зникло тінню у розливах тьми, —
І почування міру незміриму
Відчуємо і зміряємо ми.

Публікація
Миколи СУЛИМИ

Фото
Олени МАРТИНЮК

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ПІД НЕБОМ

Образок

Цей рік на мед не був щедрий, хоч цвіли луки, акація, гречки, соняшники, — але майже все літо йшли дощі. Гудуть бджоли у вулику. Кілька полетить у розвідку — цвіт є, але нема-нема та й уперіщить дощ. Нікуди не рипайся — намокнуть крила, то й згинеш десь у полі...

Скаржилися дрібні пасічники, що ніякого взятку. Бджоли у вуликах голодували. Не даси їсти, то повиздихають. Пасічники обходилися цукром. Скип'ятять воду, засолодять — пийте, бджілки. А вони п'ють і творять з того солоду мед. Який же він мед? Тільки й того, що солодкий, а вітамінів, квіткових ферментів — катма. Медом пахне від самих бджіл та від якогось нектару, що його декотра вхопить десь поблизу... А люди купують, бо таки мед, і кольором золотавий. Сільські не дуже захоплюються, а міські беруть та ще й погукують: «Квітковий, цьогорічний!»

А я наче відчував, що літо буде проливне, то й на самій пасіці, і де тільки було можна, посіяв фацелію. Розрослася соковита, зацвіла рясно. Після кожного дощу, тільки просохне цвіт, вилітають мої трудівниці, беруть нектар, роблять справжній квітковий мед. Сиропу я їм не давав жодного разу, а щільники повні.

Фото невідомого автора. 1935

Село знало, що мій мед не з сиропу, брало в мене, а в дрібних пасічників не хотіло. То їхали вони в міста, там продавали, як продавалося. А в мене пасіка нівроку, мені села мало, та й заробити щось треба. Всі рекламують: «Мед квітковий!» Покупці про дощі забувають, де їм знати, що на моїй пасіці від фацелії аж фіолетово. Чим я доведу? Отож платили й мені, як за сиропний солод, та нічого не вдієш. Хочеться бодай щось мати. Раз поїхав, другий до обласного центру, десь трохи більше виручив. А оце вирішив податись аж у столицю з кількома бідонами — там і дорожче коштує, і покупців більше. Моя Настя теж захотіла, бо ніколи в Києві не була, а там її двоюрідна сестра живе, в будинку на затишній вулиці, на дев'ятому поверсі. Спорядилися ми та й поїхали. День торгуємо, другий, а третього — нещастя. Їдемо з порожнім бідоном у ліфті, коли це на сьомому поверсі ліфт зупиняється — ні туди, ні сюди. Стукаємо, грюкаємо. Підійшла до дверей якась жінка, каже:

— Зараз викличу майстра, почекайте!

А ліфтик вузенький — тільки стояти.

Як пішла та жінка — наче по смерть. Нема та й нема. Знову грюкаємо, стукаємо. Нікого. То й думаю собі: амба, до вечора стоятимем. Спочиваємо по черзі на порожньому бідоні. У мене штани, в Насті спідниця у медові, але не журимось: така, знати, випала доля в столиці — під небом застрягнути.

У ліфті електрична лампочка світить. На бідоні моя Настя хоче сісти якнайзручніше, моститься, а я надивляюсь на неї, бо час є... І раптом збагнув, що дома не бачив її такою гарною: рум'яна, повновида, постать — як у дівчини.

— Встань, Настуню, — кажу.

— Чого? Тільки-но сіла.

— Обняти тебе хочу.

— Приїдемо додому, там...

— Все 'дно ніхто не побачить, та й хто знає, коли нас випустять. Кричати до твоєї двоюрідної сестри далеко. Ми тільки на сьомому...

Не хоче. То я її по-солдатському, силоміць підняв. Повертаю до себе плечима, а мій бовдур стоїть чортом. Настя ще маніжиться, а я нагнув її, та й іззаді... Видно, і її розібрало, хоч ніколи ми так не робили, — усе, було, в постелі, по-людськи. Як увійшов я в неї, то й думаю: «Ой, почув же оце її всю — кудись так глибоко, аж не знаю. Беру її за живіт обома руками — і чую свого бовдура, наче він мені в долоню погупує. І Настя, чую, так солодко дихає, тиснеться до мене все ближче, а мій бовдур гуляє, як на коника. Настя ще й приказує:

— Не спіши... не спіши...

Тож думаю собі: біда навчить і під небом.

Не минуло й кілька хвилин — знову мені закортіло, і вже хочеться, щоб ніхто не випускав. Шепочу своїй:

— Ставай ще...

Але чую: ключик клац у дверях. Майстриня прийшла, пояснює, що купалась у ванні, тому так затрималась... А хотілося ж іще раз... Та поїхали на дев'ятий поверх.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

«ПРИЗМА» ЛТД
КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ
Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:
— косметическая пломба;
— коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
— устранение дефектов зубного ряда (промежутки между зубами и пр.);
— выравнивание зубного ряда;
— все виды протезирования.
Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчёту.
Тел.: 416-14-04 416-68-77 229-49-59
462-57-94 229-49-18
РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

500-34

ВИ МРІЄТЕ ЧИТАТИ «ЛЕЛЬ» УДВІЧІ ЧАСТІШЕ ЗА ТІ САМІ КОШТИ?

ПЕРЕДПЛАТІТЬ «УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ»–99

– І ВАША МРІЯ ЗДІЙСНИТЬСЯ.

ПОЧИНАЮЧИ З СІЧНЯ, ЖУРНАЛ ВИХОДИТИМЕ ЩОМІСЯЦЯ, А ЙОГО РІЧНА ВАРТІСТЬ ЗАЛИШИТЬСЯ БЕЗ ЗМІН.

«ЛЕЛЬ-РЕВЮ» ВИХОДИТИМЕ, ЯК І НИНІ, ОДИН РАЗ НА ДВА МІСЯЦІ (КОЖЕН ТРЕТІЙ НОМЕР РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ).

ПЕРЕДПЛАТІТЬ «УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ»,

ПОРАДЬТЕ ЗРОБИТИ ЦЕ СВОЇМ ЗНАЙОМИМ – І ВИ НЕ ПОШКОДУЄТЕ!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
«УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ» – 74283;
«ЛЕЛЬ-РЕВЮ» – 74288

«ЛЕЛЬ» МАЄ ЧИТАТИ КОЖНА СІМ'Я, ЯКЩО ВОНА ХОЧЕ БУТИ ЩАСЛИВОЮ!